

ЧЕРВЕНЬ Ч. 6 JUNE 1973

НАШЕ ЖИТТЯ OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

P. XXX. ЧЕРВЕНЬ Ч. 6

Видає Союз Українок Америки
раз у місяць за винятком серпня
Редакторка — Уляна Любович

Редакційна Колегія:

Марія Барагура, Марта Бачинська,
Лідія Бурачинська, Любов Волинець,
Наталія Ішук, Світлана Луцька, Олек-
сандра Різник, Марта Тарнавська.
„Нашим малятам“, редагує Г. Черінь

Адреса Редакції:
108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003

Адреса Адміністрації:
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗСА і Канаді \$7.00
Піврічна передплата \$4.00
Річна передплата в Англії ... 2 ф. ст.
Річна передплата в Австралії .. 4 а. д.
Річна передплата у Франції ... 20 фр.
Річна передплата в Німеччині 15 н. м.
Річна передплата в Бельгії 200 б. фр.
Поодинокое число 80 центів

Календарець СУА

3 червня — Ювілей 10-ліття Окр.
Ради і 40-ліття 36 Відділу СУА
в Шикаго
9 червня — Організаційні Сходини
і доповідь д-ра Романа Осін-
чука — 64 Відділ СУА в Нью
Йорку
24 червня — Пікнік для Союзянок і
їхніх родин — 51 Відділ СУА
у Милвокі
15 вересня — Ширші сходини з ре-
фератом „25-ліття СФУЖО“ —
1 Відділ СУА в Нью Йорку
26 вересня — Літературний Вечір Ган-
ни Черінь — 84 Відділ СУА в
Шикаго
29 вересня — Вечір на пошану Соло-
мії Крушельницької — 64 Від-
діл СУА в Нью Йорку
2 жовтня — Відкриття Виставки Мо-
лодих Талантів — 64 Відділ
СУА в Нью Йорку

На обгорці:

„Гетьман“ — металева скульптура Аки Перейми
“Hetman” — sculpture by Aka Pereyma.

OUR LIFE

VOL. XXX JUNE No. 6

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141
Tel. DA 4-7304

Editor: Ulana Liubovych
108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003

Subscription in the United States
of America \$7.00 per year, half year
\$4.00. Subscription in Canada \$7.00
per year, half year \$4.00. Subscrip-
tion in England 2 pound sterling
per year. Subscription in Australia
4 Austr. dollars per year. Subscrip-
tion in France 20 fr. per year.

Second Class Postage, Paid at
Philadelphia, Pa.

Single Copy 80 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigan Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
c/o No. 7 887 93 de Paris
26 rue de Torcy, Paris 18-e, France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 Muenchen 5, Rumfordstr. 21

З М І С Т :

	Стор.
Б. Кошарич: Чотири пори року	1
С. Гурко: * Червене	1
З Головної Управи. Х. Навроць- ка: Завдання пресової служ- би СУА	2
І. Скопльк: У 100-ліття народин Константини Малицької	3
Вітаємо відзначених!	4
М. Тарнавська: Українське Ака- демичне Видавництво	5
Т. Цимбал: Один вечір	6
Наша обкладинка	7
Наше інтерв'ю. У. Любович: Від писанки до металевих скульп- тур	8
Із листів до редакції	10
Л. Артимишин: Виставка творчо- сти молоді	11
Підсумки однієї акції	12
Новинки з Централі	13
Вісті з Централі	13
Хроніка Округ. Округа Філядель- фія	15
Замість квітів	22
СФУЖО:	
До сторіччя Лесі Українки	23
Членки-прихильниці	24
Запитні листки	24
Українська вишивка	25

Our Life:

100th Anniversary of the Shevchenko Scientific Society	26
M. Rilsky: Red wine	27
What to Read by Marty	27
U. Liubovych: In a Boxcar	28

Нашим малятам:

M. Жижка: Испити на хуторі Вишневім	29
Г. Черінь: Як мій тато	30
Г. Черінь: Українка я ма- ленька	30
M. Тарнавська: Цікаве життя жінки-антрополога	31

З а м о в л я й т е

АЛЬБОМИ ВЗОРІВ

Українські
Народні Вишивки

Видання СУА

Серія 3 і 4

Десять таблиць узорів

Ціна 2 дол. за 1 альбом

Замовляти в Централі СУА

Чотири пори року

Весна — це є повторення законів!
Повторення — це є закон життя.
Та невгамовані, як дикі коні,
перебігають весни без ім'я...

Між ізобарами минулого й буття
проходе літо — Пан і Афродіта...

Літа вичислюють порівнено до літа.
А де ж їх промінь і проліт тепла?
А може все це скрито у трояндах
майстерно щеплених, а може у шипшинах
наївно голих, пристрасно червоних
— всій зелені наперекір?

Десь мусить бути абсолютний твір
того ж тепла, що є в ядрі життя...
Спішити треба, бо вже чути подих
осіннього переходу в зимове забуття.

Богдан Кошарич

Чи бачили Ви
Як вмирає кохання?
Спочатку в'яне,
як подарована троянда
в хрустальній вазі,
ронячи пелюстку за пелюсткою
на білу скатерть
ще недавно святкового стола,
поміж сухі округинки
різдвяних калачів,
аж поки дбайлива рука часу
не змете все разом
і не викине
на смітник дійсності.

С. Гурко

ЧЕРВЕНЕ

Кінець шкільного року, а теж сезону суспільної активності, виставок, імпрез, з їздів. Надходить час на відпочинок, подорожі, табори, відвідини.

Червень ще не вакації, але вже при кінці тижня тягне нас до Гантеру, на Союзівку, Робітничий Союз, Діброву. Молодечі організації приготуються до своїх таборів, бо „молодому козакові мандрівочка пахне“.

Але чи тільки молодому? В бюрах подорожей рух. Хто збирається в подорож — переглядає провідники, довідники, альбоми.

Але ще відбуваються останні перед вакаціями імпрези, як ось у Нью Йорку, де цьогорічний, справді дуже різноманітний мистецький сезон закінчила збірна виставка Об'єднання Мистців. Можна було на ній побачити праці не тільки відомих уже мистців, але теж нових молодих, навіть таких, які, так сказати б, повертаються до нації, з якої походять, а яких прадіди поселилися на цьому континенті і, може, перестали признаватися до свого походження. Про це говорив на відкритті скульптор Михайло Черешньовський. Але нас цікавлять насамперед жінки. Їх участь у виставці поважна не тільки кількістю осіб і творів, але теж і якістю. Нагороду для молодих призначало журі якраз молодій малярці Оксані Савчук.

Журі Союзу Українських Журналістів Америки вирішило аж три жінки, наші співробітниця, за речі, які друкувалися в нашому журналі. Хто вони? — Про це пишемо на сторінках сьогоднішнього числа.

На З'їзді Об'єднання Письменників Канади „Слово“, який відбувся у Торонті, жінки брали активну участь. Першою сесією провела д-р Марина Антонович-Рудницька, а доповіді виголосили Олександра Черненко з Едмонтону на тему „Українська література в канадській славистиці“ та молода поетка Ірина Макарик на тему „Інтеграція без втрати субстанції“. На англо-французькій сесії Ольга Войценко мала доповідь про „Бовдлеризацію української літератури колись і тепер“.

Ця активність українських жінок у різних ділянках культурного, мистецького, наукового життя — це не новість. Навпаки, вже давніше наші жінки включилися у різні ділянки життя, не зважаючи на упередження суспільности до праці жінок поза хатою. Ми писали про співосновницю НТШ Єлисавету Милорадович, а сьогодні містимо спогад активної і заслуженої діячки Іванни Скоплякової про Константину Малицьку, письменницю, педагога та діячку, якої 100-річчя народин недавно минуло. Наш журнал мусить, на нашу думку, бути хронікою не тільки сучасности, але теж того, що було. Нема ж бо завтра без вчора і сьогодні.

Могло б здаватися, що справи, які хочу тут порушити, є загально відомі і зайво про них згадувати. Але коли призадуматися над завданням преси у загальному, а теж над тим, як ця справа виглядає в нашій організації, то стає ясним, що ця ділянка не є як слід розпрацьована і що не використовуємо вповні такого важливого чинника як преса.

У модерному світі інформація стала важливим, а то й необхідним чинником, без якого ніяка суспільність існувати й розвиватися не може. Одним із засобів інформації є преса. Але ж вона не тільки інформує, воєн є засобом пропаганди і може мати поважний вплив на публічну думку. Може вона бути корисною, але стає нещівним елементом для одиниці, товариства, а то й цілого суспільства, якщо містить статті зловісні, наклепницькі чи подає неправдиві факти. Часто-густо, як це робить американська преса, в жадобі сенсації розписуючись безвідповідально про ще неповірені справи, може довести до дуже прикрих наслідків навіть у державному маштабі, як це сталося у випадку „Вотергейт“.

Кореспондент лондонського Таймса — Том Вікер, у своїй статті „Преса і Вотергейт“, яку помістив Нью Йорк Таймс з 10 червня 1973, гостро критикує американську пресу, яка забагато розписувалася про справи, які ще не були точно виявлені. На його думку, преса не повинна публікувати жодних здогадів, а залишити перевіреним справи відповідним офіційним чинникам.

Повернім до позитивної ролі преси, а саме до інформації і пропаганди, яку треба вміло використати для росту організації.

Говорити будемо про пресові референтури, які існують при Відділах, Окружних Радах та Екзекутиві Головної Управи СУА.

З-поміж різних завдань тих референтур, порушити хочу сьогодні

справу інформації і пропаганди доброго імені української громади, а Союзу Українок зокрема.

Жінки зорганізовані в СУА проробили і пророблюють велику працю, але часто громада про це не знає, а ще гірше має невірні інформації, наслідком яких зустрічаються із легковажною оцінкою, що, мовляв, жінки знову щось вигадали.

Так. Жінки об'єднані у своїй організації справді не раз щось „вигадують“ і переводять свої „вигадки“ у життя, не жаліючи труду і часу.

Одним із завдань пресових референток Відділів чи Окружних Рад є інформувати громадянство про пророблену працю у своїй, а теж по можливості в англійській пресі.

У менших місцевостях легше зацікавити місцеву пресу різного роду вартісними імпрезами, які влаштовують Відділи СУА, як ось виставка чи показ писання писанок, ляльковий театр у публічний бібліотеці, чи український „куток“ у якомусь банку, вишивані вечериці, виставки творів молодих талантів чи праць жінок-мисткинь, або показ народньої чи історичної пошити.

Такими імпрезами легко зацікавити чужинців, які захоплюються красою наших писанок, вишивок чи стрій.

Імпрези ці організують і підготовляють різні референтури. Зацікавити чужинців нашою культурою — це завдання референтури зв'язків, при Окружних Радах. Але звітлення про різні події — це вже завдання пресових референток Відділів чи Округ, залежно від цього, хто влаштовує імпрезу.

Запрошуйте кореспондентів місцевих журналів та старайтеся, щоб вони давали репортажі до своїх журналів.

Ще щодо інформації про працю СУА.

Дальші завдання пресових референтур стосуються журналу

„Нашого Життя“. Праця їх повинна йти у двох напрямках. Перше це приєднання передплатників. Вже не один раз ми писали, говорили та слухали про те, що кожна членка СУА повинна бути передплатницею свого журналу. Щоб ту ціль досягнути, референтки повинні перевірити списки членок, а ствердивши хто не передплачує журналу, зацікавитися причиною, чому не передплачує і до передплачування заохотити.

Очевидно, рівнобіжно з поширенням журналу в крузі членок треба використовувати всі можливості, щоб приєднувати передплатниць з-поза круга членства СУА. Зацікавитися можливістю кольпортажі через книгарні, кіоски, на імпрезах тощо.

Друге завдання у відношенні до „Нашого Життя“, це допильнувати збірки обов'язкового пресового і запасного фонду „Нашого Життя“. В дальших числах будемо подавати списки та суму, яка недостає ще до намченої суми 50,000 запасного фонду. Відділи мають ще можливість доповнити свій вклад до запасного фонду так, щоб знайтися у списку в наступному числі „Нашого Життя“.

Сьогодні порушила я два ключі під якими будемо працювати. Це — ІНФОРМАЦІЯ ПРО ПРАЦЮ СУА — і — ПІДДЕРЖКА ДЛЯ „НАШОГО ЖИТТЯ“!

Дальший засяг діяльності і завдання референток будуть обговорені в одному із наступних чисел „Н. Ж.“. Прошу пресових референток, які мають пропозиції, що допомогли б ці два ключі з успіхом виконати, прислати свої проекти на адресу редакції „Нашого Життя“ із заміткою: для пресової референтки Головної Управи СУА.

ВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНОК

До 17 Відділу СУА в Маямі прибули нові членки. Це є пп. Марія Рубек, Ольга Сеньків і Параскевія Гевко. Вітаємо їх у наших рядах.

У 100-ЛІТТЯ НАРОДИН КОНСТАНТИНИ МАЛИЦЬКОЇ

Константина Малицька — це великий педагог і провідниця жінок Західної України. Народилась у 1872 році (горік ми відзначили її 100-літні роковини) і впродовж свого життя (померла у 1947 році) вложила багато цінних починів у громадське життя. Була знаменитим промовцем і добре володіла пером. Писала для дітей оповідання і сценічні картини. Багато її віршів стали маршовими піснями. Полишила працю „Десять з історії жіночого руху“ (1903) і видання для дітей „Малі герої“ і „Гарфа Лейлі“. — Ред.

**

Проминаючі літа розвивають і скріплюють духово й фізично дітей та молодь. Для них вони — відчинені двері у світ, у здобутки, у майбутнє. Старших, навіть найбільш знаменитих, відсувають у тій, у забуття. Однак, поруч усіх новочасних здобутків, часто таких, що ушасливають людину, не можемо залишити прогалини в послідовності генерацій. Людина від первісних часів крокувала одна за одною, чи то в добрій чи лихій годині. 100 це поважне число, але 100 літ? Го, го, встаньте, покляжіться!

Не всіх цікавить, як людина змагалася й досягла верхів. Але ж усе таки хочеться збагнути, кудю вона крокувала, скільки перескочила колісц, заки стала відомою і залишила за собою слід праці й досягнень.

Може тому, що нашій спільноті довелося пережити дві війни і великий „ісход“ з рідної землі, шукаємо чогось яснішого, веселішого, може, навіть більш гумористичного.

Поважна, у всіх своїх діях консеквентна жінка сл. п. Константина Малицька, у товаристві близьких не раз згадувала переживання, які у слухачів викликували безжурний сміх.

У 100-ліття її народин стає вона перед нами, як людина з почуттям гумору, який не покидав її, навіть у несприятливих умовах.

Наїзд москалів 1914 року на Га-

личину. Вибирають кільканадцять закладників з-поміж чільних наших громадян: д-ра Федака, К. Паньківського, мабуть прелата Куницького, адвоката Миколу Шухевича ще і ще когось, а в тому одишску жінку Константину Малицьку, учительку школи ім. Шевченка у Львові. Опинилися вони далеко, в глибині Азії в Забайкаллі. Закладники жили там порівняно вільно. Пані Константину примістили у киргизській оселі серед риболовів. Мучило її там спізнене листування і брак книжок, але, повернувшись до Львова (мабуть, у 1920 р.) згадувала цей відтинок свого життя навіть весело. В загальному автохтони відносилися до новачки приязно. Господар хати, де жила, називав її „хитрою австрійкою“, тому що давала собі раду, ще й іншим помагала. У своїй хаті, вистеленій проти морозу повстю, завела школу для киргизят. Брак таблиці заступила залізним, чорним кітлом, а крейдою були сухі кусні вапна. Помагала й заступала господаря при плетінні сітей на риби, бо . . . пригадала собі давні ручні роботи, яких училася в семінарії. І тут почула признание у формі „вот хитрая австрійка“.

Радо співжила з тубільцями, святкувала враз з ними їхні свята, училася їхніх пісень, дуже, дуже немелодійних. Прощали її з жалем і запрошували відвідати.

Після повороту до Львова жіноцтво зорганізувало їй зустріч з громадянством у залі Муз. Інституту ім. Лисенка. Почався вечір у поважному настрою привітаними та признаннями, але скоро перемінився у дружню, майже веселу зустріч. Поштовх до такого настрою і змісту вечора дала сама Константина Малицька.

Між двома світовими війнами в Галичині дуже оживилося життя товариське, культурне, політичне. Відроджувалися давні товариства, організовано нові по селах, містечках, містах. Львів вів перед. При видавництві „Нова Хата“, яке ви-

давало жіночий місячник тої ж назви, засновано своєрідний клуб з тижневими сходами. Кого там не було! Настрій, чи зміст клубові надавали Олена Залізник, Ірина Павликовська, Ліда Бурачинська, Ірина Бонковська і багато інших, а між ними молода адептка журналістики, свіжо-спечена магістер Ляса Старосольська.

Вечори були прецікаві. Дві чи три кімнатки ледве вмщували присутніх, стільців постійно бракувало. Але настрій! — який зосереджений і повний зацікавлення. Мало хто вискакував з домівки раніше, хоч львівські трамваї їздили тільки до 11 год. вечора, а тоді чимчикуй люба, пішки на гору Тетинської чи Городецької. Але в нас тоді було безпечно на вулицях, а вдох то і приємно.

Одного дня заповіджено доповідь Константини Малицької на тему . . . „Косметика наших бабунь“! Неймовірно! Константина Малицька — торкає косметику! Світ кінчиться! Приміщення клубу набите поза пороги кімнат.

Крім напарів чи обкладів з корінців, листків, квітів, кушів, дерев — треба було випробувати мішанину з яєця, гліцерину й цитрини, від якої шкіра обличчя має стати делікатнішою. Доповідачка описує, як приготувляла і випробувала це на своєму обличчі і зразу відчула, що шкіра стягається так, що годі відкрити уста (забула відділити білок яєця). В хвилині зневіри до відродженого винаходу прабабунь чує стукіт у двері і голос близького сусіда д-ра Р., який має переказати щось важливе. Що ж діяти? Не час змивати сліди косметики. Закриває, закручує обличчя рушником і крізь шпарку дверей, показується гостеві.

— Що ж то вам, пані, зуби болять? Вибачте, не буду клопотати.

Спасенна думка. Так, так зуби — зуби болять дуже. А зісхлі від білка уста ледве пропускають невиразні з відчаю і досади слова.

Вітаємо відзначених!

РІШЕННЯ ЖЮРІ 2-го ЖУРНАЛІСТИЧНОГО КОНКУРСУ СУЖА

Жюрі 2-го Журналістичного Конкурсу СУЖА (Спілки Українських Журналістів Америки), що був проголошений 27 жовтня 1971 з реченням до 15 січня 1972, і продовжений 4 грудня 1971 до 31 березня 1972 — 1. на політичні статті з українською тематикою, 2. на політичні статті з міжнародною тематикою, 3. на статті з культурно-освітньою тематикою включно із статтями на теми молоді, 4. на репортаж із будь-якої ділянки — друкують в українській періодичній пресі в З'єднаних Штатах Америки продовж 1971 року;

в складі: д-р Григор Лужницький, голова, д-р Ярослав Шав'як, секретар, ред. Ольга Кузьмович, проф. Петро Одарченко і п-ні Іванна Савицька — члени, розглянувши конкурсний матеріал, друкують у періодичній пресі, як теж присланий самими ав-

Той вечір вповні удався. Всі довідалися, що поважна, професійною і суспільною працею занята Константина Малицька вміє і любить веселі витівки.

Дуже любила і вповні переживала всі шкільні імпрези, забави, ярмарки. В часі науки вимоглива й зосереджена, дитячих забав не скорочувала, а раділа їх веселістю.

Настав 1939 рік. Більшовики у Львові. Якось у вересні розказувала пані Константина, що перестала вчити математику в якійсь фельдшерській дівочій школі „бо чого ж маю кривити собі і молоді душу за їхніми програмами в української літератури?“ Ще раз виявилася її життєздатність. Пристрічі на Губернаторських валах, біля товариства ubezpieчень „Дністер“ у Львові, розгорнула дві гарно гагтовані пошивки, кажучи:

— Іду на „чорний ринок“ продати на „їстиме“. Обійдуся без них“.

Так, ціле трудяще життя давала собі раду, проводила іншими, приборкувала неохотих. Перша ставала завжди на сторожі свого народу і його ідеалів.

Тому спом'янім її добрим, щирим словом.

торами, рішення відзначити таких авторів:

У 1-шій категорії: ПОЛІТИЧНІ СТАТТІ НА УКРАЇНСЬКІ ТЕМИ:

1. Роман Рахманний: „День Української Гідності“, друкують в щоденнику „Свобода“ ч. 161/1971.

2. О. Зінкевич: „Січневі роковини і сучасна Україна“, друкують в щоденнику „Свобода“, чч. 20-21/1971.

3. Михайло Островерха: „Беріжком минулого“, друкують в щоденнику „Америка“, ч. 192/1971.

У 2-ій категорії: ПОЛІТИЧНІ СТАТТІ НА МІЖНАРОДНІ ТЕМИ:

1. Інж. Б. Попович: „Вашінгтон — Москва“, друкують в щоденнику „Америка“, чч. 125-126/1971.

2. Наталія Башук: „Мозаїка чи петроплювальний котел“, друкують в щоденнику „Америка“ ч. 99/1971.

3. І. Світ: „Окінава та 4 держави“, друкують в щоденнику „Свобода“, ч. 121/1971.

У 3-ій категорії: СТАТТІ НА КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІ ТЕМИ ВКЛЮЧНО ІЗ СТАТТЯМИ НА ТЕМИ МОЛОДІ:

1. Дарія Ярославська: „Українська мова і книжка“, друкують в журналі „Наше Життя“ в чч. 4-5/1971.

2. Іван Смолій: „Духові батьки сучасної молоді“, друкують в тижневику „Народня Воля“, чч. 45-49/1971.

3. Марта Тарнавська: „Незвичайна книга про незвичайну людину“, друкують в журналі „Наше Життя“ ч. 7/1971.

У 4-ій категорії: РЕПОРТАЖІ

1. Юст: „Як віє листопадовий вітер...“, друкують в щоденнику „Свобода“, ч. 220/1971.

2. Роман Левицький: „Крізь вухо голки“, друкують в щоденнику „Америка“, чч. 39-41/1971.

3. Оксана Лукашевич-Полон: „З мандрівки по Марокко“, друкують в журналі „Наше Життя“, ч. 7/1971.

Нью Йорк, 15 травня 1971.

Д-р Григор Лужницький
Д-р Ярослав Шав'як

Дарія Ярославська — письменниця. Виросла на соняшному Поділлі і там же стала творити. Перша її повість „Полин під ногами“ (1936) була від-

значена нагородою Т-ва Письменників і Журналістів у Львові. Потім слідували твори — „В обіймах Мельпомени“ (з життя українського театру), „Поміж берегами“ (про велику мандрівку), „Ті Нью Йорк“ (скорочений роман із життя молоді), „Повінь“, трилогія (про таборове життя). Окрім широких полотен вона пише також етюди й новелі. В останньому часі займає становище й до актуальних проблем нашої дійсності, зокрема в ділянці культури. Таким її висловом є власне стаття „Українська мова і книжка“, нагороджена на Конкурсі СУЖА.

Марта Тарнавська — поетка. Виросла й дозріла вона в часі 2-ої світової війни. Вищу фахову освіту здобула в ЗСА і працює, як бібліотекар Пеннсилвенійського університету. Писати почала рано, але друкують свої вірші лиш зрідка. В 1972 р. появилася перша збірка її поезій п. н. „Хвалю ілюзію“, яка включає твори 1940-70 років. Критика відмітила зрілість та глибину її віршів. Поетка висловлюється також у нашому журналі про різні актуальні явища. Це були її міркування про „Хронологію життя і творчості Лесі Українки“ п. н. „Незвичайна книга про незвичайну людину“, що знайшли признание Конкурсу СУЖА. Марта Тарнавська є членкою Ред. Колегії нашого журналу.

Оксана Лукашевич-Полон — малярка. Вона виросла й здобула свою малярську освіту вже в Америці. Поширила свій малярський кругозір студіями у Фльоренції, Італія, куди виїхала на стипендію Сиракюзького університету. Другий магістерський диплом отримала в Інституті Алленде в Мехіко. Окружилась із мистцем Лавром Полоном і вкупі з ним улаштує виставки й мистецькі гутірки. Бо малярка Оксана володіє не тільки кистю, але й словом — вона вміло передає свої враження з побаченого й пережитого. Таким був її репортаж „З мандрівки до Марокко“, що здобув їй відзначення СУЖА.

Вітаємо цих наших талановитих співробітниць із таким успіхом! Як бачимо — вони дуже різні віком, мистецьким покликанням і прямуюванням. Тим більше радіємо, що могли дати їм місце на сторінках нашого журналу й їх талановитій творчості завдячуємо таке вирізнення. Щастя, Боже, й на дальше!

Ред. Колегія „Нашого Життя“

До болю мало відома українська література англомовному читачеві. На полицях публічних та університетських американських бібліотек часто можна знайти переклади з польської, російської, чеської літератур — не тільки переклади й антології, але й товсті томи критичних оглядів історії цих літератур, а навіть монографії про окремих письменників. Дуже рідко можна натрапити на англомовну книжку з української літератури. Як же це так? — запитає читач. Адже ж існують переклади Шевченка і Франка, а Лесю Українку донесли до англомовного читача вперше не хто інший, а наша жіноча організація! Це правда, але . . . Поперше: нашої перекладницької літератури справді незадовільна кількість. Подруге: нової української літератури, яка могла б припасти під смак західного читача, письменників таких як Довженко, Яновський, Микола Куліш, Винниченко, Мосендз чи Самчук, ми покищо англомовному читачеві представити не можемо. Потретьє: видати книжку друком — це ще не значить донести її до читача. Англомовні публікації про Україну — в тому числі і нечисленні видання наших класиків — виходили досі здебільша у видавництвах українських організацій. Ці видавництва не мають доступу до американського книжкового ринку. Через спорадичність і випадковість своєї видавничої продукції вони не виробили собі доброї репутації у світі торгівців книгами та бібліотекарів, вони не реєстровані у загальноновживаних видавничих довідниках, їхні видання не рекламуються і не рецензуються у професійних виданнях, що на них орієнтуються у селекції книг бібліотекарі. Тому й трапляються такі курйози, що існує часом зацікавлення якоюсь українознавчою книжкою, а бібліотеки не можуть його у приписаному терміні заспокоїти, тоді, як у той же час невипроданий наклад цього ж видання лежить і припадає порохом у пивницях якоїсь нашої організації.

На щастя, знайшлися серед нас

люди, які не тільки зрозуміли цю парадоксальну ситуацію, які не тільки мають добру волю і бажання служити українській культурі, але теж — і це головне — мають досить знання, досвіду й підприємливості, щоб поставити справу донесення української літератури до англомовного читача на належному рівні.

Богдан Винар — це одна з найвидатніших постатей серед професійних бібліотекарів-українців в Америці. Донедавна працював він деканом факультету бібліотекознавства у стейтовому ньюйоркському університеті. Богдан Винар є автором кількох бібліотечарських підручників: його „Основи бібліографії та довідництва“ і зокрема ж його „Основи каталогування й класифікації“ вийшли вже четвертим виданням і живаються, як елементарні підручники бібліотекознавства в багатьох школах Америки. Кілька років тому Богдан Винар, збагнучи потреби американського бібліотечарського світу, заснував видавництво професійної бібліотечарської літератури і назвав його „Libraries Unlimited“ (Назву цю трудно перекласти на українську мову — „Бібліотеки необмежені“ не віддає тонкості англомовного терміну, в якому є певна гра слів, що навіязує до британського „limited“ — спілка з обмеженою порукою). Видавництво подало успішно розвиватися, здобуло собі добре ім'я в професійному світі, випустило цілий ряд публікацій у серіях елементарних підручників бібліотекознавства, дослідних бібліогічних студій та загальних довідників. Сьогодні Богдан Винар повністю присвячує свій час своєму видавництву та редагуванню річного критичного огляду американських довідкових видань.

І от у цьому молодому, але вже досвідченому і відомому у книгознавчих кругах видавництві, Богдан Винар заснував у 1972 році окремий відділ — Українське Академічне Видавництво (Ukrainian Academic Press). Завдання цього відділу — стимулювати й промощувати дорогу англомовним

науковим публікаціям про Україну, зокрема у сфері гуманістичних та суспільних наук. У цьому видавництві за короткий час його існування появилися досі вже три книжки: „Невеличка драма“ В. Підмогильного (у серії „Українські класики в перекладах“), критична студія про Василя Стефаника, що її написав Данило Струк та вибір модерної української новели під редакцією Юрія Луцького.

„Невеличка драма“ (в англійському перекладі: *A Little Touch of Drama*) — це цікава, з нотками майже екзистенціалістичного світогляду, любовна повість, що вперше появилася друком ще 1930 року. Її автор — Валеріян Підмогильний — належав до найясніших зірок українського культурного відродження двадцятих років і вславився головню своїм романом „Місто“. Арештований в 1934 році, він загинув десь на засланні, а твори його ще й досі в Радянському Союзі nereабілітовані. „Невеличка драма“ повість зовсім аполітична і на диво співзвучна нашому часу, зокрема своїм іронічним трактуванням технології та прогресу. Переклад англомовного видання зробили Юрій та Мойра Луцькі, а вступну статтю про автора написав визначний критик літературознавець Юрій Шевельов.

Розвідка про Василя Стефаника — це поширена докторська дисертація молодого літературознавця Данила Струка, що є професором української і російської літератур в університеті в Торонто. Це перша більша критична монографія про Стефаника англійською мовою. Струк представляє Стефаника, як майстра психологічної новели — короткої з високим драматичним напруженням прози, яка концентрує всю увагу на одному моменті в житті героя твору. Стефанік вибирав моменти трагічних болісних переживань і тому й Струкова праця має підзаголовок: *Біль в осередку існування (A Study of Vasyl Stefanyk; the Pain at the Heart of Existence)*. Вступне слово до книжки написав (Закінчення на обкладинці)

На великій веранді, зарослій густо диким виноградом, сиділи мої батьки з гостями.

Горіла висяча лампа під круглим скляним абажуром.

Я сиділа у батька на колінах і горнула до нього. Він притримував мене рукою, щоб я не сповзла на підлогу по рейтузах. Від нього було чути тютюном та трохи мене кололо відросле за день його підборіддя. Але я йому все вибачала. Хіба ж можна було гнівати-ся на батька!?

Мені було строго заборонено вміщуватися в балачки „дорослих“, коли були „гості“, тільки відповідати „недовго“, якщо хтось мене запитає.

Стіл був накритий білою скатеркою. На ній стояв застигаючий самовар, що зтиха попискував, та деякі склянки з недопитим чаєм.

Щойно пролетіла громовиця з дощем. Після гарячого дня, який був перед тим, все віджило. Земля відпочивала.

Небо було темне, майже чорне. Без хмаринки. Далекі зірки світлились, миготіли, якісь „умиті“, дуже ясні. Нагадувались слова пісні — „Божії очі“. Все повітря було переповнено пахощами: бузку, матіоли й троянд.

У нас було багато різного роду бузку. Але перським були засаджені всі алеї нашого великого садку. Та не тільки у нас, а і у всіх сусідів навкруги, його також було море.

Бузок для мене, це наймиліша мені квітка. Нагадує мені, мое щасливе дитинство, гарячу молодість, та чудову нашу землю.

В повітрі літало багато „світлячків“. А по дощі їх показується ще більше. Вони то запалювали свої зірочки, ліхтарчики, то гасили. Це була казка!

Чому, коли мені щастило піймати „світлячка“ — він у ту же мить перекидався в буденного чорного жучка? Казка вмирала. Казку не можна піймати, обмацати, вона мусить лишитись далекою, недосяжною.

Навкруги лампи крутилися менші й більші метелики та жуч-

ки. Хотіли наблизитись до світла, бідні! Вони тільки обсмалювали собі крильця і падали. Не завжди світло приносить щастя!

Білі великі нетлі, були волохаті з волохатими ніжками, та закрученими вусиками, як арфи. Їх звали „монашками“, бо, як дивитись на них згори нагадували черниці у білих намітках.

Зрідка, самопевно, з розгону влітав чорний жук „рогач“, з рогами на голові. Так само налітав на лампу і падав. Гірше було те, що треба було його рятувати. Перевертати з живота на спинку, бо інакше не можна було його підняти, та викинути на веранду. Він боронився, не дався, та гачками своїх ніжок боляче чіплявся до пальців.

Була, яка 9-та година вечора. Гості пішли. Тільки двоє, чи троє „своїх“ — тих, що всі вечори у нас просиджували. Мале містечко було таке нудне, що єдиною приємністю були такі зустрічі. Пригадую такого одного „завсідника“. Це був штабс-капітан Євген Бідай. Він був родом із Кам'янка. Малою я уявляла, що либонь, колись так виглядали запорожці. Високий, чорнявий, з гарним обличчям, з великими чорними вусами. Був веселий і дотепний. Дотепи у нього сипались легенько, невимушено, добре говорив українськи. Запевняв, що його прізвище не Бідай —, а Біда, та хтось йому його перекрутив. Трохи співав, та грав на багатьох інструментах. Роками приходив до нас. Навіть, як одружився з одною гарненькою полькою, приходив до нас дуже часто. На сцені я його пригадую, як він грав Назара в „Назарі Стодолі“. Не раз оповідав про вікову славу Кам'янка, про його кріпость з бійницями — це орлине гніздо хоробрих, про історію, та красу його мостів, брам, та мінаретів.

З гумором оповідав про свої алантні пригоди, як він юнаком лавив по крутих, кам'янистих берегах бистрого Смотрича на побачення з гарною вірменкою. Та як про це довідавшись батько вір-

менки, рсвлючений, гдався та стріляв по ньому з дубельтівки шротами і кричав з вірменським акцентом: „Мальчик подожди, я тебе уб'ю“. Та „мальчик“ зовсім не мав охоти, щоб його вбили й перелітав всі перепони та перелази, які зустрічались на дорозі і з скорістю, що заяць міг-би позаздріти. Бідай показував один білий значок на лиці, та запевняв, що то від шрота з того невідлого побачення. Одні йому вірили, другі не дуже.

Наш полк на японську війну не ходив. Але чомусь Бідай на ній був, не знаю, чи волею, чи неволею. І ось він приїхав, як переможець. І зразу ж прийшов до нас, та приніс подарунки. Мамі привіз чудову японську парасолю, вишити квітами. Мені приніс — вгадайте — справжню баньку з А-Н-А Н-А-С-О-М!!

Це такий чудесний овоч, що росте тільки в тропічних краях, де дуже гаряче. От скажемо в Африці. Там люди чорні, чи жовті — зовсім не такі, як ми бачимо щодня. Цей овоч має чудесний запах, а смак... навіть уявити собі не можна, який він смачний. У нас його купити за ніякі гроші не можна. А я його маю!

Я з тою банькою ходила цілий день, аж нарешті мама мені сказала, що треба її відкрити і покоштувати. Баньку відкрили і перший шматок дали мені. Він був наравду дуже запашний, та солодкий, але я собі уявляла щось іншого.

Рис. Христя Баранська

Рис. Христя Баранська

Тоді мама сказала, що треба всім дати по шматочку, а також дати і сусідам. Коротко, мені більше нічого не дісталось. Але я вже була задоволена. Мені дали порожню баньку.

Бідай з Манджурії привіз цілий міх цікавих спостережень. Він знов нам оповідав про страшних та жорстоких хунхузів, про китайців, що їдять патичками, носять довгі коси, та не можуть вимовити літери ш. Про перламутрових китайнок із скаліченими ніжками, та про шитки, де весь час віють холодні з снігом вітри. Також сказав, що віз мені „справжню“ маленьку мавпу, але її мама так плакала, так плакала, що він не витримав і її лишив дома. Я була з ним зовсім погодилась, хоч мені хотілось мати „справжню мавпу“, навіть і малесеньку.

Дорогий мій друже, Євгенію Прокоф'євичу! — де ви? Чи ви покляли свою голову ще за першої війни? Чи мали велике щастя полягти захищаючи від москалів, так улюблений вами Кам'янець? Чи згнули в холодних тундрах Сибіру? Чи в німецьких таборах?... А може просто тут, скажу в якомусь Масачусетсі, чи Єленвіл спокійно закінчили свої дні, захоплюючись куркою, чи кейком? Правда, я в таке не можу повірити.

Моя мама ніколи не вчилася співати. Казали, що в неї було добре

мецо сопрано. Колись до нас у Гайсин загостив на пару днів відомий російський хор „Словянсько-Щедрова“ і давав концерти. Цей хор був підтримуваний якоюсь державною установою. Вони шукали голосів, і почувши про маму прийшли до нас. Попросили маму заспівати і зразу ж почали намовляти, щоб вона вступила до хору. Мама відмовилась. Ми були на цьому концерті. Це було коло 50-ти хористок. Вони були одягнені в оксамитні блакитні „сарафани“ й вишиті перлами „кокошники“. Мені, малій, вони дуже сподобались.

У той чарівний вечір, що його тут згадую, мама стояла на веранді спершись на поруччя і почала стиха співати. Хтось, що сидів на сходах, став акомпанювати на гітарі. Вона була в „ударі“, тоб-то мала настрої співати. Проспівала кілька пісень, але чомусь на мене зробило враження, найбільше врзалося у пам'ять „Ой, не світи місяченьку“. О, Боже, як вона співала! Пісня пливла, ширилась, та заповняла все. Я зі здивуванням, захопленням і страхом її слухала. Коли мама співала „сольо“, мені здавалось, що вона від нас відходить. Цього почуття я не мала, коли вона співала в хорі.

Цей далекий вечір і тепер вириває у мене в пам'яті, коли хочу пригадати, щось минуле, щось приємне.

Наша обкладинка

Квітнєве число появилось в новій обкладинці. Наші читачки-передплатниці зустріли її по-різному. Перша карточка, і то як видно зі змісту написана зразу після одержання числа, починалася словами: „Гратулюю зміни“. Далі були деякі поради щодо змівної частини обкладинки. Підписана була Лариса Онишкевич, яка інколи містить у нас свої рецензії, статті чи репортажі (на жаль, не так часто, якби хотілося, бо закінчує докторську працю і не має часу). Це було дуже приємне, бо хоч сформулюємо „Наше Життя“ не тільки згідно з нашим смаком, але за порадою фахівців, і проектувала обкладинку висококваліфікована професійна мисткиня, але все таки одобрення читачів для нас дуже важливе. Вслід за цією карточкою пані Лариси посипались телефони, зауваження при безпосередніх зустрічах, або через книгарів чи кольпортерів. Справді зовсім негативну оцінку приніс один лист. На жаль, підписана пані застереглася, щоб не відповідати їй на сторінках „Нашого Життя“. Тож можемо тільки загально сказати, що не подобалося їй усе, від кольору починаючи (а він буде інший у кожному числі) і кінчаючи на різьбі, яку ця пані назвала „модерною“.

Дехто критикував колір, або якісь інші елементи обкладинки, а деякі просто заявили, що вони до попередньої обкладинки привикли і не пізнали „Нашого Життя“.

Але, на нашу радість, більшість, особливо молодих читачок таки одобривли нашу обкладинку, а навіть прийняли її ентузіастично.

Тепер у Ваших руках вже наступне число із св. Юрієм на темно-червоному тлі. Колір інколи залежатиме від взору на останній сторінці, бо миємо використати колір, який виступає у вишивці.

Сьогоднішня обкладинка — різьба Аки Перейми, про яку пишемо в нашому інтерв'ю. Різьба ця заперечує поділ мистецтва на „мужеське“ і „жіноче“. Стрінється вона з різною оцінкою якраз через те, що вона модерна.

У загальному чулимо на те, що навіть ті, які до нової обкладинки не привикли, згодом її полюблять і буде вона так подобатися читачкам, як подобається редакторам (майже всім!).

Два рази дає. хто скоро дає!

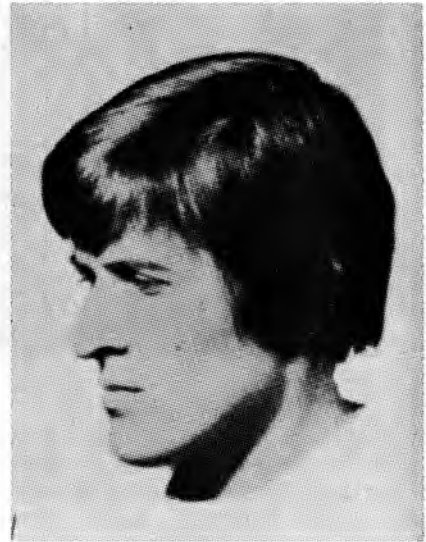
ВІД ПИСАНКИ ДО МЕТАЛЕВИХ СКУЛЬПТУР

Здається, що поміж крихкою писанкою і металевою скульптурою, як і поміж рідким писальцем, яким пишуть писанки, і машиною до спожування елементів металевої скульптури нема нічого спільного. Здається, що жодна, навіть крута дорога не веде від одного до другого. А все таки вони якось зустрілися в такій динамічній індивідуальності, якою нам представляється мисткиня Ака Перейма.

У Нью Йорку відбулася перша виставка її праць, хоча інші місцевості США, як Трой, Бофало, Чі-

то інших наших учителів з Галички, були спрямовані на роботу. Але ж часте перебування в домі діда в Копичинцях мало основний вплив на її особовість, а вже особливо на її мистецьку свідомість. Під час другої світової війни сім'я, як і інші, почерез Німеччину переїхала до Америки. Пані Ака з чоловіком та дітьми опинилася в Нью Йорку.

Родинною традицією сім'ї Клинів, з якої пані Ака походить, є писання писанок. Саме це писання, твердить пані Ака, „набило руку“, вправило її у малюванні чи ри-

Aka Pereyma — artist

Клима в Копичинцях. Перебувала вона там раз навіть впродовж цілого року, а враження залишилися на все життя. Зв'язані вони із цегельню, копанням глини і різними повір'ями сполученими з тим.

У Нью Йорку чоловік пані Аки д-р Перейма закінчив спеціалізацію у 1958 році, і сім'я переїхала

Зимою — олія
Ака Перейма
In the Winter
— oil
by Aka Pereyma

каго й інші оглядали її праці не раз, і, може, були наочними свідками перевтілювання її творчих зацікавлень від писанки, кераміки, скульптури клеєної з дерева, по через т. зв. дійове малярство до „вишивкового“ й кубістичного — аж до теперішньої її виставки, якої ведучим елементом є знову ж яйце.

Але значнім від початку, в тому випадку дослівно за латинською пословицею “*ab ovo*.” Нехай пані Ака поведе нас дорогами, що довели її від яйця-писанки до металевої скульптури.

Прошу, щоб розказала мені про себе, свої життєписні дані.

Родилася вона й виростала в Польщі, куди її батьки, як бага-

сунку. Приятелі її чоловіка-лікаря, американці, дуже дивувалися, що для такої малої, крихкої речі як яйце посвячує вона стільки вмілості і праці. Радили спробувати індивідуальної творчості. Це було поштовхом спробувати своїх мистецьких сил. Почала крадькома малювати. Чоловік, побачивши її малюнки, здивувався, але теж зразу захопився до праці і спонукав записатися на мистецькі курси для дорослих у Бруклінському Музеї. Перший курс — це було ліплення з глини, кераміка. Її перша робота — хрест звернув на курсі увагу.

Тут пані Ака розказує, що до глини у неї особливе відношення. У пам'яті в неї цегельня її діда

Вітрачок — аквареля — Ака Перейма
Windmill —
water color by Aka Pereyma

до Трой, Огайо. Треба було наново влаштуватися, усталізуватися. Так мизув рік, а тоді пані Ака знову повернулася до мистецьких студій. На цей раз один день в тижні присвячує школі в Дейтон, Огайо, де здобуває диплом із скульптури.

Неабиякий вплив на її творчий шлях мав чоловік: На його думку, студіювати треба у великій школі, де є конкуренція і можливість порівнювання своїх праць із творами інших. Тож заохотив він її до студій у Арт Інститут в Чикаго. При переході до тієї школи ствердила, що її українське походження та знання рідної культури приносить їй додаткові користи. Потвердила це опінія, яку про неї висловив її дотеперішній професор, з походження індіанець, Джордж

рений напрям т. зв. „дійового малярства“ (action painting). Були це абстрактні картини, в яких остаточному ефекті рух кисти чи ритм руки знаходили свій вияв. У тому стилі почала пані Ака працювати, і картини цього періоду зустрілися з доброю оцінкою, але цей напрям не був їй притаманний. Вона почала упорядковувати, вирацьовувати намальовані імпульсом, псрухом руки площини і надавати їм кубістичного вигляду. Цей процес упорядкування давав їй велику приемність. Вслід за цим дійшла до чергового етапу творчости, який сама окреслює як „вишивковий“. Ця назва відповідала їй тому, що дрібні „штихи“, якими виписувала площини, нагадували вишивку. Одну із тих картин „Адам і Єва“ закупив ві-

Кераміка
Ака Перейма
Ceramics —
by Aka Pereyma

Моррісон. У тій опінії він цілий розділ присвятив твердженню, що її особливою додатньою прикметою є її етнічне українське походження.

Ще одне вимагало деякого зусилля. Була вона найстрашою поміж молоденькими, прямо із середньої школи студентами. Але скеро поборолла почуття ніяковости з цієї причини. Стараючись використати перебування в школі, працювала весь час дуже інтенсивно.

У тому часі бере вона участь у різних виставках у Дейтон і інших місцевостях стейту Огайо, а теж мала індивідуальну виставку в Дейтонському університеті. Особливо радо приймали її скульптури. Деякі праці були закуплені для постійних мистецьких вистав.

В Америці був тоді дуже поши-

домий фотограф Юсуф Карш. Хоч не мала наміру її продавати, але рішилася на це тому, що це відомий колекціонер. Другу того типу картину купив Дейтон Арт Інститут. Це була картина „Баба Катерина“. Вільні площі тієї а теж інших подібних картин заповняла мисткиня дрібненько писаними фразами про жінок, що здалеку робить враження узорів. Ці картини, як „Катерина“, „Ольга“ та ін., українцям не припадали до вподоби, мабуть тому, що вони не „солодкі“ а гротескові і великі. Після цього „вишивкового“ стилю перейшла на те, що бачимо на виставці.

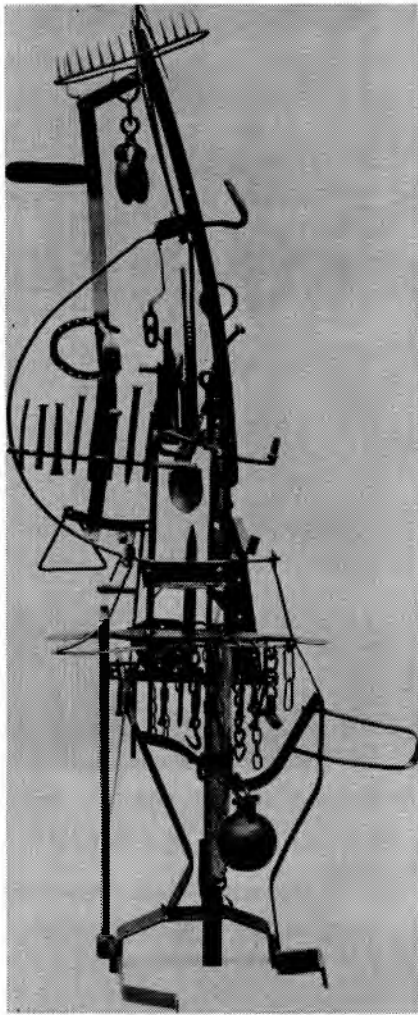
Тут головним предметом малювання писанка. Ця тема, як уже сказано, традиційна, родинна, близька. У показаних на виставці картинах писанка виступає усюди

Катерина — рисунок тушом — Ака Перейма
Власність Дейтон Арт Інститут
Katherine —
India ink — Aka Pereyma

Хрест — ліплене дерево — Ака Перейма
Cross —
laminated wood — Aka Pereyma

Невільник — металева скульптура із знайдених предметів — Ака Перейма Slave — sculpture by Aka Pereyma

як елемент абстрактної композиції. Інколи це тільки малярська композиція, але на інших малюнках це ілюстрація якогось вірування. Деякі мають містично-релігійний характер. Знайдемо тут писанку, яку кладуть під вулик, на мсгилі або на порозі — це має охороняти від зла. То знову яйце як дар принесений птахом-богом сонця. Кольорит збережений такий, з яким виросла, тобто кольори писанок чи тканин.

Раніше тематикою, яка її цікавила, було свято Івана Купала й усі зв'язані з цим вірування, а навіть назви, які збереглися в пам'яті ще з дитинства та діяли на її уяву, як ось „Лиса гора“, „квітка щастя“. Це свято в'язалося із переломом весни і літа, із найдовшим у році днем.

Рівнобіжно із малюванням мисткиня цікавиться скульптурою. Спочатку це глина. На виставі у Нью Йорку бачимо теж її керамічні праці. Далі працювала над скульптурами ліпленими з кусків дерева. І тут не без впливу дитинства. У бабусиній хаті голуб склеєний із патишків мав берегти від злого. Коли тут у Америці згоріла їхня хата, то дерев'яні скульптури залишились непошкоджені вогнем.

Зацікавлення скульптурою не скінчилося на ліпленні з дерева. Творить вона металеві скульптури та конструкції із т. зв. „знайдених предметів“. Дома ціле подвір'я засипане тими предметами. На скелеті з металю розміщує, згідно з естетичним смаком, знайдені предмети. Від трьох літ займається скульптурами з нового металю. Для цього теж треба було студій і в 1966 році пішла до школи вчитися сплювання металів.

Скульптуру із нового металю починає від шкіцу, потім робить модель з текстур, який віддає до школи, де є машина для обтинання металю. Того роду праці були показані на виставці „великих скульптур“ в Клівленді, в Блоссом Мюзік Сентер. Цими скульптурами пані Ака займається досі.

Враження з ранньої молодости зв'язані з рідною країною, її мистецтвом повір'ями залишили глибокий слід у душі і думці мисткині. Вона раз-у-раз стверджує, що якраз це натхнуло її на такий зміст чи форму її праць. Має теж для неї значення поділ року на чотири пори, як було на батьківщині. Як жінки, що осінню і зимою прядли чи ткали, так і свою роботу виконує вона взимі, а таку, що вимагає праці надворі — весною і восени. Літо це час на відпочинок. Тоді ціла сім'я живе разом на своїй фермі. Цей відпочинок напевно є творчим, бо тоді назрівають, виношуються ідеї і пляни, яких реалізація припадає на осінь, зиму й весну.

У своїх мистецьких зацікавленнях пані Ака не одна в сім'ї. Свою сестру Таню Осадцу, яка має теж величезну колекцію писанок вважає вона найкращим знавцем писанчарства. Сестринка Ірма закінчує студії мистецтва у Єйлському університеті. Найстарший син пані Аки, який саме закінчує студії

фільмового мистецтва, приготує працю про Довженка. Брат Юстин Клим, відомий архітект, живе в Торонті.

На мистецьку особовість Аки Перейми зложилися, крім вроджених здібностей, ще й інші чинники. Хоч давно виїхала з рідних земель, то її свідомість глибоко позначена близьким співжиттям з народним мистецтвом - писанчарством, з побутом, віруваннями та природою. Як уже згадано, її зацікавлення мистецтвом знайшло підтримку її чоловіка, який не тільки акцентував її творчість, але створював умовини для студій і для праці. Ціла атмосфера цієї мистецько обдарованої сім'ї — це теж один із чинників, які дають і будуть давати підтримку цій повній енергії, динамічній, із широкими зацікавленнями мисткині.

Із листів до редакції

Торонто, 22 травня 1973 р.

Високоповажана Пані Редакторко!

В журналі „Наше Життя“ з місяця квітня 1973, ч. 4, в інтерв'ю „Успіхи нашої молоді диригентки“, не подано також дуже важливої вістки: Хори чоловічий „Прометей“, дівочий „Діброва“ та оркестра „Батурич“ є при Осередку Спільн Української Молоді-Торонто, діють, працюють уже 25 років. Ті три музичні ансамблі є під проводом відомого диригента п. Василя Кардаша.

Щиро дякую за доповнення

З пошаною

Марія Левко

член хору „Діброва“

У 10-РІЧЧЯ СМЕРТИ ОЛЕНИ СТЕПАНІВ-ДАШКЕВИЧ

11 липня ц. р. припадають 10-ті роковини смерті великої українки — проф. д-ра Олени Степанів-Дашкевич, хорунжої УСС. Колишні учениці Покійної та її знайомі й товариші зброї УСС повинні зійтися на поминки в найближчу неділю в липні на Союзівці чи в Гантері, щоб спом'янути не злим, тихим словом своєю зразкову вчительку, що виховала в патріотичному дусі так багато наших дівчат, які займають тепер провідні місця в українському організованому житті. Варто видати її портрет, пропам'ятну книжку з докладним життєписом та

споминами сучасників, товаришів зброї і кол. учениць. Хтось із наших мистців-баталістів повинен би намалювати картину „Олена Степанів у бою на Маківці“. Хоч д-р Олесь Бабій і Ірина Книш описали багато цікавих моментів її життя, але ще немає поеми про цю нашу подиву гідну Героїню, що продовжала лицарські традиції наших славетних козачок. Її висока, імпозантна постать символізувала героїчну українку всіх часів. Нехай світла пам'ять про Неї живе вічно серед українського жіноцтва й народу!

І. Д.

**

ЖІНКИ ГАРВАРДУ

Шановна Пані!

У „Свободі“ з 1 лютого 1973 р. читаємо зворушливо-радісну новину в зв'язку з офіційним повідомленням про затвердження 3-ох Катедр Українських Студій. Ентузіаст мгр. Степан Хемич леліав цю ідею від 15-ти літ. На ту тему говорилося в домі моїх дітей, де він часово перебував. Подиву гідна витривалість і праця. На жаль, не знаходимо імені його дружини Марії, котра в тіні свого чоловіка веде муравлину, непомітну для ока роботу. Мати двох дітей додержує кроку своєму чоловікові. В зв'язку з катедрою працює вона по 10 годин безплатно. Книжки, рахунки, телефони, відвідини людей, не враховуючи вже зібрань у них дома, засідань, дискусій, бо ж не тільки товариства, організації, але посторонніх людей треба було переконувати. Думаю, що при інтерв'ю п-ні Марія вияснила б, скільки ночей, днів, років вони обоє присвятили великому ділу.

Реасумуючи — належить п-ні Марії в журналі „Наше Життя“ фотознімка з довшим репортажем.

Пропоную відшукати ту тиху, милу й скромну мурашку і дати їй належне місце в нашому жіночому світі.

З пошаною,

Наталія Павлишин

Це виїмки з листа до Редакції. Дуже дякуємо за таку добру думку. Теми Гарварду ми все мали в пляні й хотіли написати якраз про „жінки Гарварду“. Може врешті найду можливість і час цей задум зреалізувати, а тоді скористаю з Вашого помислу. На дальші питання, які ставите у Вашому листі, відповімо наступним разом.

Щиро дякуємо і вітаємо

Редакторка

ВИСТАВКА ТВОРЧОСТИ МОЛОДІ

У нашій пресі й журналах появляються інколи статті про мистецьку творчість дітей і молоді. Пишуть на цю тему журналісти, психологи, педагоги, мистці; всі вони підходять до цієї теми зі своєї точки зору і дають свою інтерпретацію мистецького образотворчого вислову дітей і молоді. Діти з природи люблять рисувати, малювати, ліпити, вирізувати тощо, творячи „щось“, що виявляє їх талант.

Як батьки дивляться на творчість своїх дітей? Різно.

Одні захоплюються і вбачають талант, другі бачать в тому творенні природний гін до наглядного вислову у формі, для інших це тільки забава. Всі ці погляди мають в собі щось правдиве, бо не всі діти стають мистцями, а всі люблять своє мистецтво на свій спосіб.

Коли батьки або виховники-вчителі в садочку чи в школі зауважать у дітей мистецькі здібності і дадуть можливість пізнати різні способи й техніки мистецького вислову — діти самі виберуть собі ділянку, що їм найкраще подобається.

Тому звертаємося до Вас, Батьки: заохочуйте дітей до образотворчого вислову: малюнком, ри-

сунком, скульптурою, різьбою, графікою, аплікацією, дереворитом, ліноритом і т. п., взагалі технікою, яка для дитини найвідповідніша.

Восени ц. р. відбудеться VII Виставка творчості молоді — улаштована 64-им Відділом СУА в Нью Йорку. Така виставка дає дітям та молоді широке поле до пису й вислову. Теми не є вузько визначені, техніки є довільні.

Батьки! Дайте своїм дітям знову нагоду показати свої твори — одні початкові, інші виявлять свій поступ і розвиток. Це певного роду змагання в осягах, це творча праця дітей. Літні вакації дадуть дітям більше можливостей попрацювати над своїми мистецькими творами.

Дотепер такі виставки втішалися успіхом і увагою наших мистців і тому ми заохочуємо якнайбільше дітей узяти участь в цій виставці. Реченень надсилання праць буде оголошений в пресі. Покищо просимо батьків зголосити дитину, а молодь голоситися до участі у виставці. Вік дітей від 5 до 12 років і молоді від 13 до 18 років.

Зголошення просимо присилати на адресу 64 Відд. СУА в Нью Йорку:

Ukr. Nat'l Women's League of America, Branch 64. Att. Mrs. Daria Kostiw, 140-142 — 2nd Ave., New York, N. Y. 10003.

Л. Артимішин

ПІДСУМКИ ОДНІЄЇ АКЦІЇ

Восени 1971 р. Екзекутива СУА проголосила акцію Запасового Фонду журналу „Наше Життя“. Згідно з ухвалою Конвенції треба було створити цю фінансову базу для нашого журналу, щоб він міг існувати і розвиватись. Як кінцеву мету поставлено суму — 50,000.00 доларів. При співпраці всіх Відділів можна б такий фонд легко досягнути.

Спершу ми звернулись із закликом Різдяного, а потім Великоднього дару для „Нашого Життя“. Потім це перейшло в пожертви на Запасовий Фонд журналу. Всі ці датки сполучено разом. Подаємо перегляд усіх пожертв 1971 і 1972 років, поділених за Округами. У цьому списку Округам приділено місце, відповідне до висліду їх пожертв.

ОКРУГА НЬО ЙОРКУ

Округна Рада СУА — 50.00.
Відділ 1 — 173.00, Відділ 3 — 12.00,
Відділ 4 — 75.00., Відділ 21 — 40.00,
Відділ 64 — 745.00, Відділ 71 — 175.00,
Відділ 72 — 200.00, Відділ 82 — 550.00,
Відділ 83 — 150.00, Відділ 89 — 10.00,
Відділ 104 — 100.00, Відділ 109 — 50.00.
Разом — 2,330.00.

ОКРУГА НЬОАРКУ

Округна Рада СУА — 550.00.
Відділ 18 — 125.00, Відділ 24 — 25.00,
Відділ 28 — 200.00, Відділ 32 — 25.00,
Відділ 45 — 50.00, Відділ 61 — 50.00,
Відділ 65 — 25.00, Відділ 67 — 15.00,
Відділ 70 — 100.00, Відділ 86 — 150.00.
Разом — 1,315.00.

ОКРУГА ФІЛІДЕЛЬФІЇ

Округна Рада СУА — 100.00.
Відділ 10 — 75.00, Відділ 11 — 25.00,
Відділ 13 — 10.00, Відділ 20 — 20.00,
Відділ 41 — 30.00, Відділ 42 — 10.00,
Відділ 43 — 100.00, Відділ 44 — 30.00,
Відділ 52 — 50.00, Відділ 54 — 20.00,
Відділ 59 — 116.00, Відділ 78 — 100.00,
Відділ 88 — 25.00, Відділ 90 — 70.00,
Відділ 91 — 100.00, Відділ 98 — 50.00.
Разом — 931.00.

ОКРУГА ОГАЙО

Відділ 12 — 100.00, Відділ 33 — 550.00,
Відділ 69 — 25.00, Відділ 87 — 20.00.
Разом — 695.00.

ОКРУГА ШИКАГО

Відділ 22 — 275.00, Відділ 36 — 100.00,

Відділ 51 — 35.00, Відділ 74 — 50.00,
Відділ 84 — 30.00, Відділ 102 — 20.00.
Разом — 510.00.

ОКРУГА ДІТРОЙТУ

Округна Рада СУА — 100.00.
Відділ 5 — 25.00, Відділ 26 — 25.00,
Відділ 38 — 17.50, Відділ 56 — 25.00,
Відділ 63 — 125.00, Відділ 76 — 10.00,
Відділ 81 — 25.00, Відділ 96 — 100.00.
Разом 452.00.

ОКРУГА НОВОЇ АНГЛІЇ

Відділ 73 — 40.00, Відділ 79 — 25.00,
Відділ 93 — 130.00, Відділ 108 — 80.00.
Разом — 275.00.

ОКРУГА ПІВН. НЬО ЙОРКУ

Округна Рада СУА — 50.00.
Відділ 47 — 30.00, Відділ 49 — 65.00,
Відділ 57 — 70.00, Відділ 99 — 25.00.
Разом — 240.00.

З-поміж Відділів, що не належать до Окр. Рад, зложив пожертву 55 Відділ у Лос Анджелесі — 20.00.

Збірка на Запасовий Фонд Н. Ж. в рр. 1971-72 у цілому дала 6,768.50 дол.

Як далеко ми ще від наміченої суми Запасового фонду!

Перед нами ще добра частина 1973 року. Ще маєте змогу зложити пожертву, відповідну до наших спромог. Старайтеся пересунути свою Округу на краще місце в цьому змаганні

ЕКЗЕКУТИВА СУА

ПОЖЕРТВА

Замість вступу на Свято Матері, що відбулося заходами 1 Відділу СУА в Нью Йорку, складаю 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Олена Волошин
членка 1 Відділу СУА

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У звідомленні з праці 17 Відділу СУА в Маямі зайшла помилка. На бенкеті-зустрічі в березні 1972 р. головну доповідь виголосив о. Жидан, а не о. Пашак, як було подано. За недогляд перепрошуємо.

УСУЧАСНЮЙМО СУСПІЛЬНУ ОПІКУ — „ЛИСТУВАННЯ“

Серед американців є дуже поширене листування між незнайсими, що живуть у далеко віддалених місцевостях таки в самій Америці, або в інших країнах. Це особливо поширене серед середньошкільної молоді, як теж і серед дорослих та зовсім старших людей. Ті українці, що мають дітей у середніх школах або й старших, добре знають про цей листовний контакт, бо були свідками, коли їхні діти з великим ентузіазмом це практикували. Придбанням адрес для охочих переписуватися займаються школи, або клуби при школах. У всіх інших випадках охочі переписуватися посилають свої адреси до редакцій журналів, які цими справами займаються, подаючи свої зацікавлення, щоб більш-менш нав'язати контакт з людиною подібних зацікавлень. Ось мені відомий випадок, коли українська дівчинка переписувалася із своєю ровесницею з Японії, яка добре знала англійську мову. Другий випадок — це переписка ровесників-середньошкільників із такими ж у Німеччині.

Чому ж би нам, українцям, не впровадити цього гарного й корисного звичаю письмального контакту людей різного віку, а особливо середньошкільників, як також старших, особливо тих, що в них багато вільного часу. Тут можна б школам українства, чи молодечим організаціям нав'язати контакт із такими ж з інших країв. Це варте уваги й трохи вкладу праці, бо може бути дуже корисне для зацікавлених, як рівнож скріплювати почуття суцільності, єдності серед розкинутих по широкому світі українців.

Читачів „Нашого Життя“ просимо надсилати свої думки в цій справі до Редакції нашого журналу.

Теодозія Савицька

ПОДЯКА

96 Відділ СУА в Дітройті пересилає 50 дол. на видавничий фонд Ірини Кашубинської, з вдячності за її труд та працю в улаштуванні господарського показу в Дітройті. Показ найшов відгук у щоденнику „Фрі Прес“, від якого була на показі репортерка Пола Булховз.

Квітка Іваницька
голова 96 Відділу СУА

Новинки з Централі

У днях 5 і 6 травня 1973 відбулись у Філядельфії Річні Збори Гол. Управи СУА. Прибули всі члени Гол. Управи за винятком пп. Любослави Шандри з Шикаго і Марії Грушкевич із Клівленду, які були перешкоджені. Головна увага Зборів була приділена справам статуту.

**

На XVI Конвенції СУА не вибрано пресової референтки, яка займає місце в Екзекутиві. Річні Збори Гол. Управи доручили тепер Екзекутиві кооптувати відповідну членку й нею стала п-ні Христина Навроцька з Нью Йорку. П-ні Х. Навроцька вже перебрала свої обов'язки.

**

СТИПЕНДИЙНА АКЦІЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В БРАЗИЛІЇ

Восени 1972 р. Союз Українок Америки започаткував широко розголоснену стипендійну акцію для молоді в Бразилії. Звернення було спрямоване до українських родин у ЗСА, що могли б узяти під свою опіку студента або учня середньої школи.

Акція принесла за громадський сезон 1972-73 рр. 3,443 долярів. З того уфундовано 18 стипендій, а разом із попередніми стипендіями Відділ СУА (12) тепер 30 осіб молоді навчається в університетах і середніх школах Бразилії. Кожний спонзор (опікун) є в листовному контакті із своїм підопічним.

Стипендійна акція СУА була зреферована на засіданні Коорд. Ради Сусп. Опіки в ЗСА, що відбулося 9-го червня 1973 р. у Філядельфії. Там З'єднаний Українсько-Американський Допомоговий Комітет — у признанні для цієї акції — задекларував постанову причинитися сумою 3,000 дол. до її фондів.

НА СТИП. ФОНД ІМ. МАРІЇ КОГУТЯК

П-ні Катерина Ярошевська з Вотервілту, Н. Й., зложила 20 дол. на Стип. Фонд ім. Марії Когутяк. П-ні Ярошевська є членкою 99 Відділу СУА і хоч пенсіонерка, проте хоче поділитись своїми скромними засобами з тими, що є більш потребуючі.

Управа 99 Відділу СУА

УКРАЇНЦІ ЗСА — УКРАЇНСЬКОМУ СТУДЕНТОВІ

У ч. 4 Н. Ж. подали ми списки жертвodawців на Стипендійний Фонд української молоді в Бразилії. Окремо були подані ті, що уфундували стипендію для студента чи учня, а окремо ті, що зложили одноразовий даток. Список включав пожертви зложені до 31 березня 1973 р.

У міжчасі п. Мирон Бучак із Скенектаді, Н. Й., уфундував стипендію для студента у висоті 200 дол. річно. Йї отримав студент Роман Дубецький із Курітіби.

Зложили свої датки:

По 100 дол.: Український Робітничий Союз, Скрентон, інж. Макар і Марія Каплісті, Філядельфія.

По 50 дол.: Анна Стельмах (збірка на поминках бл. п. Томи Котика), д-р Роман Смик, Кол Ситі, Ліна Проць, Нью Йорк.

По 30 дол.: 70 Відділ СУА, Пассейк, Н. Дж.

По 20 дол.: Марія Душник, Бруклін.

По 10 дол.: Леся Храплива, Нью Йорк, Юлія Логуш, Милвокі, Ярослава Лушпинська, Реґо Парк.

Разом пожертви дали 430 дол. Список охоплює датки, що наспіли до 31 травня 1973 р. Разом із проголошеними в ч. 4 Н. Ж. 698 дол., зложено поодинокими жертвами 1,128 дол.

ДОПОМОГА УЧНЯМ У БРАЗИЛІЇ

У ч. 5 Н. Ж. є поданий перегляд Опікунів, що уфундували стипендії для українських студентів і учнів у Бразилії. Разом із Відділами СУА було 26, а тепер є 27 Опікунів (п. Мирон Бучак), що допомагають здобути освіту нашій молоді в Бразилії. Кожний Опікун дістав адресу свого підопічного і є з ним у листовному зв'язку.

Та є ще багато молоді, що самотужки добиваються освіти, але не маємо для них Опікуна. Тому із зібраних пожертв признано їм одноразовий даток 50 дол. Це допоможе їм закупити взуття, потрібні книжки й полікувати зуби.

Такі одноразові допомоги отримали: Учні-гімназисти Євген Глинка, Антоній Почапський, Іларій Ференц, Василь Босий, Йосип Гадада, Лавро Гунька — всі із Семінарії св. Йосифа в Прудентополі. Учениці-гімназистки Ірина Магеровська й Анна Калатай із Колегії Дитятка Ісус у Папандуві, Учениці-гімназистки Анна Лукія Про-

ДО ОКРУГИ СТЕЙТУ МИШИГЕН! ЗБУДУЙМО ЗАПАСНИЙ ФОНД „НАШОГО ЖИТТЯ“

Дорогі Членки!

На заклик Головної Управи СУА „Збудуймо Запасний Фонд „Нашого Життя“, 5 Відділ СУА в Дітроїті, розуміючи поважне значення власного журналу, жертвував уже 225 долярів і постановив десповнити в 1973 р. до 500 дол.

Вживаємо інші Відділи нашої Округи піти нашими слідами та зрозуміти вагу потреби існування жіночого жужжурналу, яким є „Наше Життя“. Даток на Запасний Фонд — це святий обов'язок кожного Відділу СУА.

5 ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ, МИШ.

Із листів до Редакції

Тяжко, але шкода дітей...

Цими днями наспів ще один лист і чек на 50 дол. від 43 Відділу СУА у Філядельфії. Ці гроші, тому, що вони призначені загальною, ми зужили на черевички для дітей. Тут спочатку року (а навчання в нас починається 1 березня) привозять так багато тих діточок, як то кажуть „босих, простоволосих“, без нічого. В Інституті св. Ольги скрутно, тяжко їх усіх одягнути, взути, нагодувати, в школу післати, шкільний матеріал для них купити та ще й до лікаря повести, бо здебільшого недоживлені й мають усякого роду хробачки. І зуби гнилі, часто болять. Тяжко, але шкода дітей, годі їх з-під порога відсилати, а тут уже й місяць бракує. Та нічого, Бог помагає й добрі люди знаходяться. За ці гроші ми купили черевички для 13 діточок, які найбільше потребували. Як бачите, тут черевички не дуже дешеві, але все таки дешевші ніж в Америці.

Надія Шульган

Подаємо уривок із листа директорки Інституту св. Ольги з 10 березня 1971 р. Він кидає світло на умовини праці Інституту, що в загальному не змінилися дотепер. — Ред.

хера з М. Маллету і Надія Андрушин із Курітіби. Врешті учень початкової школи Григорій Гунька із Семінарії св. Йосифа в Прудентополі.

Всі учні широко подякували за цю допомогу Стип. Фонду. Як гарно було б, коли б вони мали постійних Опікунів.

Ухвали Річних Зборів Гол. Управи СУА 5 і 6 травня 1973 р.

ОРГАНІЗАЦІЙНА ДІЛЯНКА

Приєднання членок

а) До тепер кампанії за приєднання членок не були систематично передані. Схвалено створити Комісію при Екзекутиві, яка розглянула б причини й опрацювала б вказівки.

б) У минулому році Округи Шикаго, Дітройту і Ньюарку заснували по одному Відділові. Побажано було б, щоб у звітному часі кожна Окр. Рада такий Відділ заснувала.

Упорядкування і вишкіл членства

а) Устійнити в порозумінні з мовознавцями нашу організаційну і парляментарну термінологію.

б) Приспішити видання формуляра членської заяви для цілої організації.

в) Провідництво — це основна вимога справного існування організації. В тій цілі слід використати матеріал, випрацьований на семінарі в Дітройті.

Організаційні засоби

а) Добрим організаційним засобом є конференції (окружні або між-окружні). Екзекутива розгляне, в якому вигляді їх наново впровадити.

б) Кожна референтура повинна вислати свій обіжник на початку ділового року, а коли потрібно, то й більше.

Молодечі Відділи

а) Проаналізувати справу молодечих Відділів СУА, їх завдання і місце в організації.

б) Молодечі Відділи можуть перебувати лиш означений час у цій категорії. Екзекутива повинна встановити цей протяг часу.

Окружні Ради

а) Підготувати плян поділу Округи Північного Нью Йорку з огляду на територію віддаль на дві частини і перевести цей поділ на Окр. З'їзді 1974 р.

б) Змінити назву Округи Ньюарку на Округу Нью Джерзі тому, що більшість членів і Відділів живе поза містом Ньюарку. Екзекутива порозуміється в тій справі з Округою.

КУЛЬТ.-ОСВІТНЯ ПРАЦЯ

1. Створити при референтурі Комісію для досліджування обрядовості і традиції, яка складалася б із фахівців. По змозі поширити працю цієї Комісії також на Округи.

2. Створити бібліотеку творів з українознавства українською й англійською мовами, яка могла б послужити молодечим Відділам в їх намаганнях справджувати невірні інформації про Україну. По змозі творити такі бібліотеки при Округах, а коли це неможливо, заступити їх бібліографією таких творів.

3. Гуртки Книголюбів, які існують при Окр. Радах або Відділах, повинні бути підпорядковані культ.-освітній референтурі. Для кращого їх функціонування слід випрацювати для них правильник.

ВИХОВНІ СПРАВИ

З огляду на потребу поширення Світличок, Екзекутива погоджується на об'їздку Округ, на фінансування якої п-ні О. Климишин, референтка, постарала засоби. Щодо часу і засягу об'їздки референтка повинна порозумітися з Округами.

МИСТЕЦЬКІ СПРАВИ

Виставки нар. мистецтва

а) Мистецькі виставки, що їх улаштовують наші Відділи, головню ті, що призначені для американської публіки, не все відповідають вимогам знання і стилю нашого народнього мистецтва. Тому кожна така виставка повинна бути зголошена до мистецької референтури.

б) Екзекутива в порозумінні з мистецькою референткою випрацює засоби нагляду над мистецькими виступами наших Відділів.

Покази писання писанок

Писання писанок є засобом увідомлення про українську культуру. Та щоб воно дало потрібні наслідки, треба випрацювати певну методику провадження їх й освідомити наші Відділи про те.

Музейний фонд

Наша акція за приєднанням Добродіїв і Опікунів Музею з-поміж Відділів ще не дала належного вислідку. Звертаємо увагу Округних Рад на посилення цієї акції.

СУСПІЛЬНА ОПІКА

Вказівки і звітність

а) Свої вказівки референтура повинна уділювати при помочі обіжників.

б) Звітний листок сусп. опіки, що його виповнюють Окр. Ради і Відділи СУА, повинен обіймати час календарного року.

в) Про висилку одягових пакунків чи іншої допомоги Відділи повинні негайно повідомляти Централю. Для цього слід випрацювати спеціальний формуляр і розіслати Відділам.

Стипендійна акція

а) Акцію за приєднання спонзорів для молоді в Бразилії повинні перебрати Округні Ради. Тому слід вислати їм запас нашого звернення та відбитку листів стипендисток.

б) Справу духовних покликань молоді в Бразилії слід передати нашій церковній ієрархії з належним наświetленням. У цій справі вже була ухвала на минулих Річних Зборах.

в) Всупереч домаганням жертводавців, що намагаються пересилати стипендії безпосередню, стверджуємо, що стипендійна акція повинна бути зцентралізована при СУА. Тільки тоді можна запевнити справедливий розподіл стипендій. Безпосередній листовний контакт спонзора із студентом чи учнем вказаний і СУА допомагає його нав'язати.

Опіка над членами і не-членами

Скріпити внутрішню сусп. опіку у Відділах СУА, яка дуже послабла. Присвятити більше уваги хворим чи старшим членам.

Розголос у пресі

Про суспільну опіку СУА замало вісток і звідомлень є в нашій загальній і американській пресі. Повести в тому напрямку плянову інформаційну акцію.

День Союзянки

Впровадити щорічний День Союзянки, як товариську зустріч членства.

ЗВ'ЯЗКИ

1. При референтурі створити згл. відновити Комісію Зв'язків, притяга-

ючи до неї обізнаних із цією ділянкою і по змозі молодих членок, які здобули вже тут освіту і яких треба добре усвідомити в українських проблемах.

2. Провести дослід сучасного етнічного руху в Америці і знайти можливість для нашої співпраці в ньому.

3. Продовжувати спростовування невірних вісток про Україну. Зокрема звернути увагу на приділювання наших культурних надбань іншим націям, а копії всіх спростувань, що їх вислали наші Окр. Ради і Відділи СУА, збирати.

ФІНАНСИ

1. Провірити можливість улькування тривалих фондів СУА в спеціальних вартісних паперах із вищим процентом, засягнувши фахової поради.

2. Сума оплат Відділів до Централі повинна бути окреслена одною цифрою без вичислювання поодиноких рахунків, на що ці гроші призначені.

3. Кампанія в користь Запасного Фонду Н. Ж. мусить бути далі інтенсивно проведена у Відділах СУА. Запасний Фонд ще не досягнув належної висоти та й фін. звіт виявив, що Відділи далі роздають гроші на різні цілі. Проситься Окружні Ради на це звернути особливу увагу.

ЖУРНАЛ „НАШЕ ЖИТТЯ“

1. Збільшення кількості молодого членства в СУА вимагає, щоб статті в Н. Ж. заактуалізувати як у ділянці організаційній, так і загальних соціологічних тем.

2. До справності функціонування журналу Н. Ж. причиниться вибір пресової референтки. До кооптування такої Головна Управа уповноважує Екзекутиву.

3. Екзекутива визначить чергу і реченець обговорення завдань різних референтур у журналі, що будуть подавані у формі статей, а у Вістях з Централі у формі щомісячних вказівок.

4. Звернутись до Окр. Рад і Відділів СУА, щоб і надалі у своїх вплатах на пресовий фонд склали якнайбільші суми.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Анастасії Бойчук, матері нашої членки Параскевії Брожини, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Управа 1 Відділу СУА
в Нью Йорку

Вісті з Централі

У січні 1973 року Виховна Референтура Головної Управи СУА вислала об'їзник у справі реєстрації дітей дошкільного віку.

Список дітей дошкільного віку дуже потрібний для посилення організації дитячих світличок. Досі ще не всі Округи СУА виконали це доручення. Воно дуже важливе! Знаючи число дітей дошкільного віку кожної Округи, чи радше місцевості, що входить у склад однієї з Округ СУА, Виховна Референтура може відповідно розпланувати організацію дитячих світличок. Реєстрація є подумана на три роки і має дати число дітей, що

будуть користати з навчання в дитячих світличках СУА в роках 1973, 1974 і 1975.

Просимо дуже Виховних Референток Окружних Рад СУА перевести вимагану реєстрацію, що стане реальною основою кампанії посилення сіт-ки дитячих світличок. СУА кинув клич „50 дитячих світличок у 50-ліття СУА“ і для його зrealізування всі Округи СУА, а головні виховні референтки, мусять виказати належне зрозуміння і докласти всіх старань, щоб цей клич був зrealізований.

Олега Климишин
виховна референтка
Гол. Управи СУА

ХРОНІКА ОКРУГ

Округа Філадельфія

ОКРУЖНА РАДА СУА У ФІЛАДЕЛЬФІ

В кожній Окружній Раді є заслужені старші членки, що вложили великий вклад праці в її розбудову. Вони вже не проявляють великої активності, бо їх вік на те не дозволяє. Але в багатьох напрямках видно слід їх діяльності.

Тому згадаймо їх тепер, коли Хроніка вже вдруге реферує працю на-

ших Округ! На першому місці поставимо почесну голову Окр. Ради п-ні Анну Сивуляк. XVI Конвенція СУА

П-ні Михайлина Чайковська
почесна голова 20 Відділу СУА ім.
Олени Теліги у Філадельфії
Mrs. Mychaylyna Chaykowsky, Hon-
orary President of UNWLA Branch
20 in Philadelphia

признала їй почесне членство цілої нашої організації. П-ні А. Сивуляк широко відома в Окрузі Філадельфії й досі активна в 42 Відділі СУА „Дочки України“.

Маємо почесних членок і у Відділах Округи. Згадаймо тут почесну голову 20 Відділу СУА ім. Олени Теліги. Це є п-ні Михайлина Чайков-

П-ні Анна Сивуляк,
почесна членка Союзу Українок Амери-
ки і почесна голова Окр. Ради СУА
у Філадельфії

Mrs. Anna Sywulak, Honorary Mem-
ber of UNWLA and Honorary Presi-
dent of NWLA Regional Council in
Philadelphia

ська, популярно звана „бабцею“ нашої Округи. Довгі роки вона провадила цей Відділ і відійшла від активної праці в ньому всіма люблена й шанована.

Також 42 Відділ СВА „Дочки України“ у Філядельфії має свою почесну голову. Нею є довголітня членка Управи і голова п-ні Анна Бойко. Вона

П-ні Анна Бойко,
почесна голова 42 Відділу СВА
„Дочки України“ у Філядельфії
Mrs. Anna Boyko, Honorary President
of UNWLA Branch 42 in Philadelphia

була членкою Гол. Управи у своєму часі і причинилась до засновання журналу „Наше Життя“.

Вітаємо цих наших почесних членок і бажаємо їм здоров'я та доброго самопочуття!

Окружна Рада СВА зорганізувала дня 7-го квітня 1973 вечір із нагоди 250-ліття Григорія Сковороди. В програму вечора входила доповідь Володимира Біляєва та мистецькі виступи молоді, а саме: рецитация — Леся Трипупенко, спів — Володимир Карпинич, квінтет студентів-пластунів та хор УМІ під диригентурою проф. Юрія Оранського. Ведучий вечором — Сергій Ковальчук. Імпреду підготувала б. пресова реф. Окружної Ради Марія Ганіна.

Наступною імпредою був вечір присвячений 100-літтю Наукового Т-ва ім. Шевченка. Реферат про співосновницю НТШ Єлисавету Милорадович

виголосила д-р Марія Струтинська, а про діяльність НТШ говорив д-р Григор Лужницький.

Вечір підготувала культ.-освітня референтка д-р М. Струтинська, а відкрила — заступаючи несприятно голову — п-ні Ваньчицька.

Обі імпредзи тишилися численною участю гостей та закінчилися гостинною.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

З діяльності 20 Відділу СВА ім. О. Теліги

Річні Збори 20 Відділу СВА у Філядельфії відбулися 25 лютого 1973 року, в приявності 21 членок та делегатки Окружної Ради СВА, п-ні А. Богачевської.

Звіти уступаючої Управи дали докладний річний перегляд проведеної Відділом праці. Під цю пору Відділ налічує 35 членок; більшість із них — це літні жінки, яким уже важко брати участь у сходинах.

У звітному році відбуто 10 ширших сходин, на яких обмірковувано організаційні справи. Окремо відбуто сходини з 98 Відділом для підготовки Вечора „Показ моди“. Членки Відділу брали участь в імпредзах інших Відділів СВА, включалися в працю інших громадських організацій та допомагали в імпредзах і інших починах Окр. Ради СВА.

Відділ від років допомагає фінансово Науковому Осередкові в Сарсель та є членом УККА.

Слід підкреслити, що деякі членки працюють у Гуртку Книголюбів при Окр. Раді, а деякі займають поважні пости в СФУЖО. Голова Відділу п-ні С. Гарасимович входила до Управи Окр. Ради СВА.

Відділ проявляв себе також у культурно-освітній діяльності, влаштуваючи ось такі доповіді: В. Ценко — „Зворот молоді до Бога“ й О. Грабовенська — „Олена Теліга в 30-ті роки вини її трагічної смерті“.

В організаційній діяльності роблено заходи для приєднання нових членок, що мало певний успіх.

Згаданий „Показ моди“ — „Весняна Фантазія“ підготувала В. Цегельська, з 20 Відділу, й І. Юрчак, з 98 Відділу. В ньому показано моделі жіночих одягів, що нагадували українські плахти й тканини, були показані моделі літніх суконь та фасони орієнтальних стилів: японської й китайської. Моделі доставив, відомий із доброго смаку й елегантности, сальон мод В. Цегельської. Програму тієї цікавої

імпредзи інтересно вела Х. Перфещька, членка 98 Відділу. Одяги моделювали такі граціозні пані з 98 Відділу: Л. Бугай, С. Галамай, М. Кохановська, П. Савчак і І. Юрчак. Мистецьку частину тієї вдалої імпредзи доповнили пані: О. Гевка і З. Кунаш, членки 98 Відділу, які прекрасно виконали при фортепіановому супроводі д-ра А. Шуля кілька пісень. Про світляні ефекти подбав Д. Стефанишин.

В неділю, 15 жовтня 1972 р., Відділ разом із Гуртком Книголюбів улаштував Вечір у пошану Слуги Божого: „Митрополит Андрей між нами“.

Програма Вечора була добре складена й пройшла з великим успіхом. Відрадним явищем було те, що в програмі Вечора брала участь наша молодь, яка в рецитациях заблестіла гарною українською мовою й прекрасно вив'язалася із свого нелегкого завдання. В цьому велика заслуга д-р Н. Пазуняк, членки 20 Відділу, яка підготувала всіх молодих рецитаторів. Про музичне оформлення Вечора подбала мгр. Марта Чапельська-Яримович. Симпатичним заповідачем Вечора була відома вже із своїх виступів на сцені мгр. Зоя Граур-Корсунь. У. Бачинська і Д. Варвара з великим чуттям віддали зворушливі спогади Софії з Фредрів гр. Шептицької, з її книжки „Молодість і покликання о. Романа Шептицького“. Чітко й переконливо рецитували спогад про Митрополита Андрея, пера Сергія Жука, М. Гарнавський, а „Золоті думки“, з першого Послання Митрополита Андрея, прорецитував О. Лабунька. В музичній частині виступала дуже талановита молоденька скрипалька І. Когут, яка, при фортепіановому супроводі мгр. М. Чапельської-Яримович, виконала концерт а-моль „Лярго“ Ануція Вівальді, першу частину другого скрипкового концерту Йосифа Гайдна і 4-ту Сонату „Ляргетто“ Г. Генделя.

Програму започатковано молитвою за український нарід, укладу Митр. Андрея, що її провів Ю. Тарасюк, у музичному супроводі І. Когут і М. Чапельської-Яримович, а закінчено програму „Молитвою за беатифікацію Слуги Божого Митрополита Андрея“, що її у тому ж самому музичному супроводі виконав О. Лабунька. Шедвром Вечора була знаменита доповідь „Один із днів скаже тобі відійти“, що її прочитав проф. д-р Григор Лужницький.

На запрошення пароха Трентону — о. В. Грабця, та при співпраці голови

149 Відділу СУК „Правдиння“ мгр. І. Костюка, повторено цей Вечір у Трентоні, а весь прибуток з обидвох Вечорів, у сумі 280 дол., переслано на руки Верховного Архиепископа Кардинала Кир Йосифа VII, призначаючи зібрану суму на беатифікаційний процес Слуги Божого Митрополита Андрея. Первоієрарх надіслав подяку.

Неменш удаюю імпрезою Відділу був традиційний „Щедрий Вечір“, що відбувся в січні 1973 р. і стягнув доволі велике число гостей і Союзянок. Вечір, що був присвячений різдвяним традиціям західного Поділля в Україні та поетові й письменникові Богданові Лепкому, відкрила голова Відділу С. Гарасимович, впроваджуючи гостей у святочний настрій. Програмою Вечора вміло провела мгр. О. Генгало, членка 20 Відділу, яка виголосила слово, змальовуючи звичаї трьох Вечорів: різдвяного, новорічного й щедрого в Україні, зокрема на західному Поділлі. З притаманною українській жінці гостинністю, членки Відділу гостили присутніх традиційними стравами. З віршами різдвяної тематики виступила група дітей „Рідної Школи“: О. Михайлюк, М. Михайлюк, В. Борис, Х. Ракоча і М. Матієвич, яких підготувала учителька „Рідної Школи“ й членка Відділу М. Галій. Літературний монтаж „Перша Зірка“, владжений і оформлений мгр. О. Генгало на підставі творів Б. Лепкого, що складався з вірша „У Різдвяну ніч“, уривка з повісті „Під тихий вечір“, поеми „На Святий Вечір“ і нарису „Гей, пісне різдвяна, які ти дива твориш“, з глибоким чуттям передали членки Відділу: артистка К. Гош і Я. Збир-Лободич. Учениця „Рідної Школи“ С. Білинська гарно віддеклямувала два вірші Б. Лепкого. Дуже вдалим був виступ молодого співачки, членки 98 Відділу, О. Гевко, яка, в супроводі музичного акомпаньєменту д-ра А. Шуля, проспівала ряд колядок і шедрівок.

Діти „Рідної Школи“ склали традиційні віншування, а співоче тріо СУМА „Соловейки“, в складі: М. Леськів, М. Мечник і М. Новаківська, під мистецьким керівництвом проф. Зої Маркович, чарували своїм співом присутніх на залі.

Щедрий Вечір, що пройшов у мильй рдинній атмосфері, започатковано й закінчено молитвою, що її проводили присутні священники.

Про почини й імпрези Відділу широко звітувала на сторінках щоден-

ника „Америка“ й у журналі „Наше Життя“ пресова референтка Відділу, на якій заклик, п'д час Загальних Зборів, присутні заперенуєрували „Наше Життя“ для „бабусі“ та передали даток на пресовий фонд журналу.

Референтка суспільної опіки при Відділі відвідувала хворих членок та переводила збірки на допомогу українським школам за океаном.

Виховна референтка вчить у „Рідній Школі“, де зорганізувала збірку „Діти Дітям“, яку пересилається заокеанським школам. У звітному році переслано таку збірку шкільним дітям у Бразилії.

Приходу в діловому році було 680.04 дол., а розходів 571.07 дол.

Господарська референтка допомагала при влаштуванні імпрез, організуючи буфет, а на ширших сходинах приготувляла чай і солодке.

В поточному році Управу Відділу очолює С. Гарасимович.

Марія Харина
пресова референтка

41 ВІДДІЛ СУА — ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Заг. Збори відбулися 21. I. 1973 р. **Прибули** дві представниці Окр. Ради — пп. Ірина Медуха і д-р Марія Струтинська.

Звітувала голова п-ні Марія Ганіна.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: У Відділі є 20 членок, вибула одна (вийхала), а прибула також одна. Відділ відбув 7 ширших сходин. Відновлено членство в УККА.

б) Культ.-освітня: На ширших сходинах голова підготувала й відчитала доповіді на такі теми: Дня 5 березня про поетку Олену Телігу з нагоди 30-ліття її смерті, дня 18 жовтня про філософа Григорія Сковороду (підготувала М. Струтинська), дня 28 листопада про малярку Аллу Горську в другу річницю її смерті, дня 18 квітня відзначено роковини Т. Шевченка читанням віршів поетів-шестидесятників, дня 14 грудня читали й обговорювали статті про оборону засуджених в Україні. Брالی участь в імпрезах інших Відділів.

в) Сусп. опіка: Опікувались самотнім, що живе в захисті старих у Вайлдвуд Крест, посилали йому привітання на Різдво і свячене на Великдень. П-ні Нуся Дзівак подарувала вишивану подушку, що принесла Відділові 63 дол.

г) Зв'язки: Весною 1972 р. Відділ

підписав петицію до през. Ніксона й секретаря ОН, а тепер став поширювати памфлети про засуджених в Україні. П-ні А. Банах брала участь у Міжнар. Фестивалі.

г) Господарська: Дня 19 листопада відбувся Базар Відділу, завдяки якому можна було поплатити зобов'язання до Централі й дати даток на пресовий фонд Н. Ж.

Від. Окр. Ради промовила д-р Марія Струтинська, яка подякувала голові М. Ганіній за великий вклад праці.

До нової Управи ввійшли пані — Марія Ганіна, голова, Наталія Вайда, секретарка, Ірина Гельо, скарбник, Лідія Одержинська, містоголова і культ.-осв. реф. Референтками стали пані — Віра Савчин організаційною, Анна Дзівак сусп. опіки, Мирослава Белей господарською.

До **Контр. Комісії** ввійшли пані — Ангела Банах, Іванка Тимчук. П-ні Ірина Медуха побажала успіхів новій Управі.

Присутня

43 ВІДДІЛ СУА — ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Заг. Збори відбулися 13. XII. 1972. **Збори відкрила** п-ні Галина Царинник, голова Окр. Ради, молитвою.

Президія: п-ні Осипа Грабовенська, голова, п-ні Галина Царинник, голова Окр. Ради, та п-ні Анна Максимович, секретарка.

Протокол із попередніх Зборів відчитала Анна Максимович.

Звіти Управи склали пані — Ірина Мамчин, голова, Марія Данилів, секретарка, Ольга Кулиняк, касієрка й референтки, пані — Наталія Перфецька організаційна, Ірина Райнер культ.-освітня, Люда Чайківська імпрезова, Анна Максимович пресова, Марія Куземська сусп. опіки, Христина Дольницька господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 99 членок. У звітному часі відбуло 9 місячних сходин і 6 засідань Управи. Відділ співпрацював з Окружною Радою, є членом УККА і ЗУАДКомітету. Про сходини повідомляють членок районів.

б) Культ.-освітня: Влаштовано святочні сходини з нагоди Різдва, на яких прочитано доповідь Дарії Ярославської, виголошену на XVI Конвенції СУА, на тему „Оборона української культури в роковини Лесі Українки“. В березні прочитано доповідь про Олену Телігу, виготовлений О. Грабовенською, в квітні —

святочні, Великодні, сходи. В травні проф. д-р Закидальський виголосив доповідь про Григорія Сковороду, в червні членка Надія Оранська про Оксану Петрусенко. У вересні п-ні О. Грабовенська, заступниця голови Централі СУА, мала доповідь про „Фінансовий стан СУА“, в жовтні членка Лукія Гриців висвітлила фільм із 60-ліття Пласту, в листопаді культ.-осв. реф. Ірина Райнер прочитала нарис про Уляну Кравченко.

в) Імпредова: В лютому 1972 р. відбувся вечір „Що ми знаємо про Василя Стефаника“, 16 квітня розвагова імпредова „Люблю“, 12 листопада — „Під тихий вечір“, імпредова присвячена Богданові Лепкому, а 19 листопада імпредова в домі для старших віком, „Вознесіння“, під назвою „Наша перша Зустріч“. Слід підкреслити, що всі імпредови виконували молоддю та членками 43 Відділу.

г) Виховна: В діловому році відвідували Світличку 14 дітей. Світличку веде п-ні Мирослава Бойчук. Світличка влаштувала такі імпредови: Гостина св. Миколая, Ялинка, Свято Матері й Градуація. Світличка приміщується в домі СУА.

г) Сусп. опіка: Відділ опікується трьома бабусями. Вислано 6 пачок з одягом до Бразилії до Інституту св. Ольги. По можності відвідувано хворих членок.

д) Пресова: Перевела контролю передплатниць „Нашого Життя“ і подала до відома, що 95 відс. членок передплачує свій журнал СУА. Дописи до щоденника „Америка“: два дописи про імпредову „Що ми знаємо про В. Стефаника“, дописи про імпредови: „Люблю“, „Під тихий вечір“, Концерт для старших віком у домі „Вознесіння“.

е) Господарська: На ширших сходах референтки подавали чай і солодке, також дбали за буфет на наших імпредовах.

е) Фінансова: Відділ мав 1,615.13 дол. приходу і 1,535.00 дол. розходу, а Світличка мала 1,388.25 дол. приходу та 1,179.24 дол. розходу.

Контр. Комісія: П-ні Лукія Гриців ствердила, що всі протоколи, звіти й обидві касові книги є ведені правильно й подала внесок на уділення абсолюторії, який прийнято одноголосно.

У своєму слові п-ні Галина Царинник, голова Окр. Ради, зложила Відділові признання за його працю.

До **нової Управи** ввійшли пані — Ірина Мамчин, голова, Анна Олійник,

заступниця, Марія Данилів, секретарка, Марія Куземська, касієрка. Референтками стали пані — Наталія Перфецька організаційною, Ірина Райнер культ.-освітньою, Люда Чайківська імпредовою, Вікторія Маковська виховною, Іванна Федорів і Анна Олійник сусп. опіки, Анна Максимович пресовою, Христина Дольницька й Ольга Кулиняк господарськими.

Контр. Комісія пані — Надія Оранська, голова, Лукія Гриців і Анна Богачевська, члени.

Загальні Збори вирішили підвищити **вкладку** з 5 на 7 доларів.

„НАШЕ ЖИТТЯ“

розвагова імпредова 43 Відділу СУА

43 Відділ СУА постановив дати 500 дол. на Запасовий Фонд журналу „Наше Життя“. Треба було застановитися, як роздобути гроші. За ініціативою нашої імпредової референтки п-ні Людї Чайківської, яка завжди має нові ідеї і вміло переводить їх, ми почали підготовляти розвагову імпредову „Наше Життя“, з якої дохід призначили на Запасовий Фонд.

Імпредова відбулася 1 квітня. Залю УСО „Тризуб“ ущерть вивовнили гості й молодь. Голова Відділу п-ні Ірина Мамчин відкрила вечір, вітаючи присутніх. На сцені висів значно побільшеного формату журнал „Наше Життя“. Ведуча вечора, наша імпредова референтка, обернула обкладинку і почала „читати“ склад редакційної колегії. Вона привітала присутню на залі довголітню редакторку Лідію Бурачинську, голову СУА, і теперішню редакторку Уляну Любович. Присутні виявили щире признання спонтанними оплесками. П-ні Люда Чайківська легко переплітала точки програми вдалими гумористичними поясненнями і, здавалося, що всі разом із нею прочитують сторінку за сторінкою „Наше Життя“. Вірш Зої Когут „Жінкам“ виголосила Уляна Кулиняк, а гумореску „Салатка Рути“ прочитала Надія Оранська. Скрипковий квартет: Віра Бойко, Оля Трипупенко, Юрій Трипупенко і Нестор Максимович під диригентурою проф. Анастасії Жилавої дуже гарно виконав „Серенаду“ Моцарта при фортепіановому супроводі Оленки Куземської. Оксана Гораєцька відчитала монолог Іванни Савицької „У китайському ресторані“. Скеч п. Зенона Чайківського „Жіноче життя“ вдало виконали студентки: Христя Дмитренко, Марта Куземська, Ія Лабунька,

Катря Оранська і Гануся Стадниченко. Не диво, що зала сприйняла їхню гру гучними оплесками. Артистка п-ні Марія Лисяк при фортепіановому супроводі проф. Ірини Чумової, причакувала всіх відспіванням пісень: „Це були наші дні“ і „Як дорогу знайти“ Олега Лисяка та „Стрийський парк“ Козака. Оригінальний монолог виголосила п-ні Іванна Климовська-Язичинська, розвеселивши присутніх до сліз. На закінчення співочий ансамбль під диригентурою І. Чумової і при фортепіановому супроводі Оксани Білик у складі: Кароліна Конрад, Арета Скамай, Ліда Ковальчук, Стефанія Григорчук, Анна Максимович, Ірина Райнер, Стефанія Кохановська та Марія Татарська, виконав: „Недоспівана пісня“, музика Кос-Анатольського, „Чари вальса“, музика І. Чумової та „Незабутній вальс“ в музичному опрацюванні Кос-Анатольського.

Голова Відділу подякувала всім гостям та запросила на чайок і солодке. Ще довго велися розмови, у привітній атмосфері гурторили присутні, а за сценою вдоволені Союзники допитливо очікували нової ідеї імпредової референтки.

Пресова референтка

44 ВІДДІЛ СУА — ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Річні Збори відбулися 11. III. 1973.

Президія: п-ні Люба Процик, представниця Окр. Ради СУА — голова Зборів, п-ні Т. Горашенко, секретарка.

Звіти Управи зложили пп.: Олена Коровицька, голова, Ольга Войтюк, скарбничка, Тетяна Цимбал, культ.-осв. референтка, а за несприятливої хвору референтку сусп. опіки Вікторію Бузань — її звіт прочитала голова О. Коровицька.

Діяльність Відділу:

Організаційна (реф. п-ні Г. Бондаренко): Відділ складається з 30 членок. За звітний період відбулося 9 місячних зборів, пересічно відвідують збори 15 осіб. За 1972 р. прибуло нових членки: пп. Марія Терпелюк, Галина Поліщук і Лідія Щербак. Щоб приєднати нових членок, орг. референтка розсилала листи і запрошувала вступити до Відділу.

Культ.-освітня й імпредова (реф. культ.-осв. п-ні Т. Цимбал, імпредова — п-ні Розіта Стельмах): Відділ організував Різдвавний Базар, на якому продавалось домашнє печиво та різні подарункові дрібнички. На традиційній імпредові „Маланка“, як

і щороку, в мистецькій частині брали участь діти й молодь.

Для 19 березня 1972 р. була влаштована імпреза „Зустріч із письменниками“, на яку запросили письменників: Віталія Волкова і Зосима Дончука, а 22 квітня 1972 б. відбувся Літ. Вечір п-ні Оксани Соловей, що його організував Відділ разом із Літ.-Мист. Клубом.

На кожних чергових місячних сходах відбувалися т. зв. „Літературні хвилини“, на яких читалися доповіді про наших видатних осіб. Особисті спогади про відомого педагога й редактора „Дитячої Сторінки“ в журналі „Наше Життя“, бл. п. Марію П. Юркевич, у 5-ту річницю її смерті, прочитала п-ні Т. Горашенко. Так само під час „Літ. Хвилини“ членок знайомили з важливими подіями в Україні й на еміграції, читаючи статті, друквані в укр. пресі та обговорюючи їх. На закінчення свого звіту п-ні Т. Цимбал додала, що тепер Відділ став приділяти більше уваги культ.-освітній діяльності як матеріальній сторінці імпрез, і це вона вважає дуже позитивним явищем.

Пресова (реф. п-ні Л. Дончук): Усі членки Відділу передплачують журнал „Наше Життя“, а деякі передплачували для своїх знайомих, як подарунок. У „Н. Ж.“ було надруковано три дописи прес. реф. Відділу.

Сусп. опіка: Референтки пп. В. Бузань і Л. Ковальчук щиро й віддано працювали в цій діяльності, а майже всі членки допомагали їм у цьому. Як і в минулому році, найбільше уваги приділяли опіці над хворою, самотньою членкою, заслуженою учасницею Визвольних Змагань, п-ні М. Вовк. Коли ж вона тяжко захворіла та стала цілком безпомічною, її було приміщено в „Беір Нарсінг Говм“, де її відвідують, купують і приносять їй речі, яких вона потребує. Референтки та й усі членки провідували хворих Союзянок (а також і не приналежних до організації, самотніх старших і немічних людей) у лікарні й дома. Членки, які мають авта (пп. О. Коровицька і Л. Ковальчук) відвозили хворих до лікаря й до лікарні та привозили їх додому. Членки брали участь у похоронах і в панахидах по померлих членках і національних героях. На піст подавали до церкви список спочилих членок для поминання (сорокоусти). П-ні А. Никорович, як і щороку, запросила на однотижневий безкоштовний відпочинок Союзянок-

пенсіонерок до своєї вілли у Вайлдвуді. П-ні Т. Омелюсік вислала на свій кошт декілька пакунків з уживаним одягом потребуючим у Бразилії, а так само туди був висланий великий пакунок засобами Відділу. Відділ стало опікується бабусею.

Госп. референтура: Референтки пп. Ярмоленко і М. Келлер вклали багато зусиль і праці в організації базарів та імпрези „Маланка“. На Літ. Вечорах і на кожних зборах, завдяки нашим невсипущим господиням, завжди по закінченні пили чай із смашним домашнім печивом.

Скарбничка п-ні О. Войтюк своєчасно складала касові звіти, виплачувала різні вкладки та точно провадила рахунковість.

Імпрези нашої громади: На Пленарну Сесію СФУЖО були виділені делегатки і на бенкеті були присутні кілька членок Відділу. Майже всі членки Відділу були присутні на „Зустрічі членства Відділів Філяд. Округи“, членки також відвідували імпрези інших Відділів, складали привіти та вручали грошові подарунки. Взаємно — на наших імпрезах бували представниці інших Відділів, часто з дарунками. В нашій традиційній „Маланці“ завжди бере участь хор 10 Відділу США, що своїм співом прикрашає нашу імпрезу. Голова й членки брали участь у національних святах і панахидах (між ними за Аллу Горську і за розстріляних у Києві в 1942 році), демонстраціях, підписуванні петицій тощо. На місцевій демонстрації було кілька наших членок, а п-ні Т. Цимбал їздила ще й на демонстрацію у Вашингтоні.

Контр. Комісія в складі пп. Т. Цимбал і З. Капшученко перевела ревізію і ствердила, що всі записи й рахунки в порядку, а стан касової книги зразковий, так само, як і книга протоколів. Унаслідок зробленої перевірки, п-ні Т. Цимбал поставила внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, що присутні одноголосно ухвалили.

До нової Управи ввійшли пані — Олена Коровицька, голова, Марія Келлер, заступниця, Татяна Горашенко, секретарка, Лариса Дончук, друга секретарка і прес. референтка, Зоя Капшученко, скарбничка. Референтки пп. — Галина Бондаренко організаційна, Вікторія Бузань сусп. опіка, Тетяна Цимбал культ.-освітня, Христіна Ярмоленко господарська, Розіта Стельмах імпрезова.

До Контр. Комісії ввійшли пані — Т. Цимбал і О. Войтюк.

На закінчення Зборів, як і завжди, господині частували всіх присутніх чайком із домашнім печивом.

Л. Дончук, прес. реф.

59 ВІДДІЛ США — БАЛТИМОР, МД.

Загальні Збори 59 Відділу США відбулися 11 лютого 1973 в домівці „Самопоміч“. Збори відкрила молитвою голова п-і А. Стельмах. До президії зборів вибрано представниці Окружної Ради: п-і Царинник і п-і О'Ніл, голову молодечого Відділу США п-і О. Кулинич, а секретарем зборів п-і О. Калиновську.

Приступлено до звітів: Голова п-і Стельмах звітувала за час від 27-го червня 1971 до 11 лютого 1973. Відділ відбув два Новорічні Балі, які є в Балтиморі особливою товариською подією. Членки 59 Відділу США під проводом голови п-і Стельмах і м. голови п-і Хархаліс колядували майже в кожній українській хаті в Балтиморі. Відділ відбув 5 ширших сходин зі старанно приготованою програмою; взяв участь у двох міжнародних фестивалах, в Балтимор „City Fair“ і в інших подібних імпрезах. Відділ прийняв активну участь у протестаційній акції проти арештів інтелектуалів в Україні. З допомогою мгра А. Булавки виготовлено петицію, яку вислано до п-і Ніксон, Курта Вальдгайма (Обеднані Нації), губернатора Мериленду Мандела та мейора м. Балтимор — Шейфера. Суспільна Опіка 59 Відділу США спочивала в руках пань Мельник і Корс, які відвідували хворих членок, а з нагоди Великодніх Свят обдарували самотніх сеніорок Відділу малими дарунками.

П-і Оксана Чорна звітувала за діяльності Молодечого Відділу США, який складається з 9 членок. Відділ тісно співпрацював з Управою 59-го Відділу США, беручи на себе різні обов'язки, як: видрукування і розіслання запрошень на Новорічні Забави; влаштування мистецьких виставок у „Самопоміч“ й в Тавсон Стейт Каледжі з нагоди Міжнародних Фестивалів, та відбуваючи самостійні програми.

Касієр п-і В. Снігура здала блискучий звіт, а Контрольна Комісія знайшла всі книги в зразковому порядку. Пресова референтка надіслала 3 дописи до „Свободи“ та два доволі довгі до хроніки філадельфійської округи в „Нашому Житті“.

Голова Окружної Ради п-і Царин-

ник висловила признання за нашу активність і зацікавлення суспільними подіями українського і американського життя. П-і О'Ніл подякувала за нашу корисну працю й привітала нас зі заснуванням Молодечого Відділу.

До нової Управи 59 Відділу США увійшли пані: А. Стельмах — голова, М. Хархаліс — заст. голови, Марія Булавка і Ганна Самутин — секретарі, В. Снігура — касієр, Горобійовська і О. Корхс — суспільна опіка, С. Михайлишин, М. Царик і А. Тим'юк — господарські референтки, Р. Зелінська — реф. звязків, О. Калиновська — пресова референтка.

Ревізійна Комісія: мгр Л. Лемішка — голова, пані Н. Романовська і Л. Хай — члени.

Після молитви членки засіли у згоді і гармонії до кави й солодкого.

О. Калиновська
Прес. реф.

90 ВІДДІЛ США ІМ. ОЛ. СТЕПАНІВ, ВОРРІНГТОН, ПА.

Наш Відділ присвячує велику увагу Ляльковому Театрові. В репертуарі є такі сценки: „Пригоди Непосидюшка“ З. Чайківського, казочка в трьох діях для дітей 5—10 років про хлопчика й його песика та їх пригоди з астронавтами з чужої планети.

Друга сценка, це „Петрусь і Вовк“, казочка на одну дію для дітей передшкілля. Відважний Петрусь при допомозі своїх друзів-звірят ловить неситого Вовка й віддає його до звіринця.

Третя п'єска, це одноактівка І. Савицької „Де найкраще місце на світі“ для дітей до 10-го року життя. Це виховна казочка, з якої глядачі довідуються, що найкраще місце в світі — це рідна хата.

Відділ приймає запрошення на гостинні виступи Лялькового Театру. З успіхом пройшло п'ять виступів у Філядельфії й околиці. Кожного року Відділ улаштовує в січні забаву „Кучерява Маланка“. Цього року для розваги гостей Ляльковий Театр приготував на цю забаву „Сатиричний вертеп“.

Сходини Відділу дбайливо приготовані й мають цікаву програму. На загальних зборах вибрано нову Управу Відділу. Головою стала Віра Кліш. Відділ опікується бабусею в Німеччині.

Вже другий рік при 90 Відділі США існує нова дитяча світличка, що її веде Соня Голь. У квітні 1972 р. на парохіяльному Свяченому виступали ді-

Великодній стіл
90 Відділу США

ти цієї світлички разом з учнями Школи Українознавства при церкві св. Анни. Учительки Ольга Михайлюк і Ліда Кріль приготували із старшими дітьми Школи Українознавства інсценізацію, в якій Мавка (Віра Кріль) розказувала Весні (Льорі Матіас) про українські Великодні звичаї. Наступною точкою дитячої програми був танок „Ой, минула вже зима...“, що його виконали діти світлички, яких голівки були прикрашені весняними квітами. Малюта Христя Їжак і Дж. Кухвара віддеклямували вірш „Христос Воскрес!“.

Приємно було спостерігати, як діти Школи Українознавства й світлички виводили традиційні українські гагілки під фортепіяновий акомпаньямент М. Кріль.

У другій частині програми Х. Їжак приготувала показ народньої ноші, пояснюючи їх англійською мовою для численної зібраних англомовних українців і американців. Присутні захоплено сприймали кожний виступ молоденьких модельок і нагороджували їх рясними оплесками. До успіху другої частини програми причинилася грою на фортепіані Олімпія Пасічняк.

Показовий Великодній стіл, на якому пишалися паски, писанки, різного роду святочне печиво й м'ясиво, вміло приготували членки 90 Відділу — Л. Кріль, голова, А. Михайлюк, С. Голь, Х. Їжак, І. Коваль, О. Пасічник і А. Левчук — членки.

На Свяченому був присутній покійний тепер Владика-помічник І. Стах і о. Ришард Семінак, душпастир сусідньої парохії в Лендейл та місцевий парох о. Б. Москаль. Від Головної Управи й 90 Відділу була присутня на Свяченому Наталя Даниленко, ре-

ферентка молоді при Централі США.

Великодня гостина й виступи дітей світлички та Школи Українознавства залишилися в пам'яті присутніх приємним спогадом.

Христя Сеник

91 ВІДДІЛ США — БЕТЛЕГЕМ, ПА.

Річні Збори відбулися 28. І. 1973 р.

Збори відкрила голова п-ні Оля Цегельська прочитанням молитви США, та привітала представницю Окр. Ради США з Філядельфії п-ні Ірину Медуху.

Президія: п-ні І. Медуха, голова, п-ні Дарія Базалюк, секретарка.

Протокол із попередніх Зборів у відсутності п-ні Уляни Глинської відчитала п-ні Надя Цегельська.

Звітували пані: Надя Цегельська, секретарка, Галя Бадуляк, касієрка, і референтки — Богданна Михайлів культ.-освітня й виховна, Марія Корчевий господарська і Дарія Базалюк сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ нараховує 15 членок (з того було 11 присутніх на зборах). Одна членка вибула, а одна прибула. Одинадцять членок передплачує журнал Н. Ж. Відбулося 7 ширших сходин і 3 засідання Управи. Відділ вислав листи до през. Ніксона, сенаторів і конгресменів у справі переслідувань в Україні. Читано всі обіжники з Централі. Відділ є членом УЖКА.

б) Культ.-освітня: На сходинах Відділу прочитано 3 реферати. Відділ улаштував Великодній Базар і показ писання писанок, що його демонструвала членка п-ні Галя Бадуляк. Також демонструвала писання писанок на телевізії ч. 6 і ч. 3. Переводила ряд показів в окрузі та брала участь в

„Егг Шов“. Чотири членки Відділу взяли участь у проголошенні Укр. Дня в Бетлегемі.

в) Виховна: Відділ провадить дальше школу українознавства, в якій навчається 32 дітей. Діти поділені на групи. Три членки Відділу учителюють. Улаштовано закінчення шкільного року, присвячене пам'яті Тараса Шевченка, в якому, крім учнів школи, брав участь мелодечий хор, котрий є при церкві св. Йосафата. Також відбулася академія, присвячена роковинам 22 січня 1918—1919 рр., із виступом тріо дівчат, деклямаціями і монтажем. Крім того це тріо дівчат (Н. Цегельська, Р. Цегельська й О. Михайлів) виступало на фестивалі молоді в Лігайтоні на Оселі ім. Олега Ольжича.

г) Сусп. опіка: Відділ вислав 16 пакочок одягу, 10 до Бразилії до о. Олійника, а 6 до Польщі двом незаможним родинам. Грошову допомогу вислано до Бразилії, також для поводян у Пеннсилвенії. Дано одноразову допомогу хворій місцевій жінці. Вислано п'ятори стипендії для бідної учениці в Польщі. Заплачено за однокімнатний побут дитини на літній оселі. Уфундовано три передплати журналу Н. Ж. для „бабусі“. Перед Різдвяними й Великодніми святами відвідувано хворих і старших (10 родин). Відвідувано хворих членок у шпиталі з квітами та посилено картки з побажаннями скорого видужання членкам і не-членкам.

г) Господарська: Дня 18 березня 1972 р. відбувся Великодній Базар, на якому продавалися писанки, вишивки, кераміка, ляльки й інші речі. Велику кількість розпродано домашнього печива й варива, що було приготоване членками Відділу. З цього Базару чистого доходу було 1,396.00 дол. У листопаді відбувся вже вдруге показ куховарства, що його перевела госп. реф. Гол. Управи п-і Ірина Кашубинська. Показ був удалий, чистого приходу було 102 дол. У часі парохіяльного Свяченого, Відділ кожного року влаштовує Великодній стіл.

д) Фінансова: Відділ мав 3,791 дол. приходу, а 2,604 дол. розходу.

Голова **Контр. Комісії** п-ні А. Гарас ствердила, що книги Відділу ведені в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що Збори ухвалили.

У **своєму слові** п-ні І. Медуха висловила признання Відділові за працю і сказала, що 91 Відділ хоч чисельно малий, але працю дає велику.

Членки 98 Відділу СУА, Філядельфія, Па.
Members of UNWLA Branch 98 in Philadelphia.

До **нові Управи** ввійшли пані — Марія Корчевий, голова, Ірина Бачинська, заступниця й орг. референтка, Богданна Михайлів, секретарка, Ліда Яб, касієрка. Референтки пані — Оля Цегельська культ.-освітня і виховна, Дарія Базалюк сусп. опіки, Надя Цегельська господарська.

Контр. Комісія пані — Галя Бадуляк, Анна Гарас і Христина Попович.

Нововибрана голова подякувала за довіря і молитвою **закрила збори**. При перекусці обговорено плян праці на поточний рік, а пані з Окр. Ради зробили кілька світлин.

Дарія Базалюк
секретарка Зборів

98 ВІДДІЛ СУА, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Дня 10 грудня 1972 р. відбулися річні загальні збори й вибір нової Управи 98 молодечого Відділу. Хоч Відділ нечисленний — усього 35 членок — він виконує корисну громадську роботу, як це виказало звітування уступаючої Управи в складі: П. Савчак — голова, Х. Перфецька — заступниця й культ.-освітня реф., М. Кохановська — секретарка, В. Датен — скарбник, В. Андрейчик — імпрезова й господарська реф., Дз. Швед — реф. народного мистецтва, З. Кунаш — пресова реф., Д. Яримович — реф. суспільної опіки, Л. Бугай — організаційна реф.

Щоб поширити власне знання —

членки слухали доповіді на різні теми, зокрема про українське мистецтво, архітектуру, літерату й нові книжкові видання, теперішній рух спротиву в Україні й інші. Відділ віз „позитивну пропаганду“ серед американського громадянства, інформуючи його про українську культуру в різних її проявах.

У 1972 р. Мистецький Комітет улаштував сім виставок в американських бібліотеках і університетах. Поруч експонатів народного мистецтва на виставках були летючки з інформаціями про теперішні репресії на Україні. Кожна бібліотека отримала ановану бібліографію найновіших українських книжкових видань англійською мовою. Ці видання бібліотеки погодилися придбати до своїх книжкових фондів. П'ять із цих виставок зорганізувала Дз. Швед, інші підготували З. Кунаш і В. Трищевка. Всі виставки викликали помітне зацікавлення серед американців.

У квітні відбулася міжнародна виставка у Філядельфії. Український станок розмалювали членки Відділу. Цей кіоск був такий гарний, що його світлинки були поміщені в усіх філядельфійських часописах. У травні делегатки 98 Відділу з членками 90 Відділу відбули інтерв'ю із заступником продуцента телевізійної станції CBS, в якому спростовано невірні дані, що їх ця станція іноді передавала про Україну.

Зєня Кунаш і Віра Трицецька, членки 98 Молодечого Відділу СУА, при станку на виставці у Феніксвіль, Па.

Members of UNWLA Branch 98 — Philadelphia

У товариській площині Відділ зорганізував весняну забаву, весняний показ моди, а в жовтні дитячу забаву з подарунками для сиріт у захисті СС. Василянук. Ця імпреза принесла багато радості й утіхи дітям та вдволенню її організаторкам.

Працю Відділу буде продовжувати нововибрана Управа на 1973 рік у складі І. Юрчак — голова, Х. Перфецька — заступниця і пресова реф., З. Шуль — секретарка, В. Датен — скарбник, З. Кунаш — культ.-освітня реф., М. Рудакевич — організаційна й мистецька реф., О. Гевко — імпрезова реф., К. Коженівська — реф. суспільної опіки й З. Погорило — виховна реф. У наміченому пляні праці Управа буде робити заходи, щоб статті й покази з ділянки українського мистецтва й звичаїв появлялися в американській пресі та на телевізійних програмах.

Виконуючи цю заплановану працю Відділ улаштував 14 січня 1973 р. свій традиційний Щедрий Вечір. На свято Управа запросила редакторку „Філадельфія Інквайрер“ п-ні Елейн Тейт, яка веде відділ страв і харчування. В заступстві редакторки прибув фоторепортер п. Едовс, який сфотографував святочний стіл. Дванадцять пісних страв приготували І. Юрчак, Х. Перфецька, В. Андрейчик, С. Галабай, З. Кунаш і Л. Бугай. Л. Дихдала спекла чудовий колач. Голова Відділу І. Юрчак і заступниця Х. Перфецька підготували для п-ні Тейт опис українських Різдвяних звичаїв і пояснення святкових страв та подали кілька приписів на страву. У недільному числі „Інквайрер“-а, що має приблизно два мільйони читачів із датою 21 січня появилася на першій сторінці „Фуд

гайд“ стаття про український Щедрий Вечір із поясненням страв і двома приписами. Дві світлини прикрасили статтю п-ні Тейт. Стаття мала відгук. Читачі-американці зверталися до редакції й до членів Управи Відділу за інформаціями, де можна придбати українські куховарські книжки й матеріали про наше мистецтво.

В днях 3—5 травня Відділ взяв участь у міжнародному фестивалі в „Плімут Мітінг Мол“ у Пеннсилвенії. На тлі гуцульської хати й розкішних соняшників членки підготували виставку емалій, кераміки, різби, вишивок і писанок. Усі експонати були на продаж. Можна було набути праці Шонк-Русича й Софії Лади. Рішенням журі 98 Відділ СУА був нагороджений першою премією в сумі 250 дол. Друге місце признано грекам, третє місце зайняли ірландці. Признання й подяка належить Управі за вдале підготування виставки, паням-диджурним і д-рові Петрові Гевкові за допомогу в улаштуванні імпрези. Це четверта виставка, яку Відділ зорганізував цього року. Дохід із виставок призначений на добродійні цілі.

Христина Перфецька
пресова референтка

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. інж. Петра Трепета, батька голови Окружної Ради СУА в Дітройті п-ні Олени Лиськівської, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Окр. Рада й Відділи СУА в Дітройті

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на далеку могилу бл. п. Осипи з Середів Заклинської,

учительки початкових і середніх шкіл, авторки книжки „Нсва кухня еітамінога“ і „Як здобути красу“, яка померла на Рідних Землях 17 липня 1972 р., складаю 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

О. Г.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Іванни Скопляк складаю 5 дол. на Фонд П'ятсот

Лідія Бурачинська, Філадельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Марії Масної, матері Дарії Гензи й Стефи Йогобовської, складаю 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Поля Книш, Нью Йорк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу далеку могилу дорогої бл. п. Михайлини Магдій складаю 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Ярослава Хархаліс, Торонто

У ШОСТУ РІЧНИЦЮ смерти мого незабутнього чоловіка бл. п. Миколи Очерета складаю 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Д-р Євгена Єржківська, Сиракузи

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорогої бл. п. Святослави з Витвицьких Березовської складаю 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Ярослава Лушпинська, Рего Парк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ і на світлу пам'ять дорогої і незабутньої письменниці бл. п. Ярослави Острук складаємо 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Інж. Петро й Емілія Кулики, Шімаго

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 17 січня 1973 р. по важкій недозі відійшла у вічність на 72-му році життя довголітня наша членка і скарбничка Відділу бл. п. Єва Бойчук. Народилася в Україні, була жертвенною членкою, що помагала Відділові при кожній нагоді. Належала також до Сестрицтва Серця Христового і була рік його головою.

Полишила у смутку трьох синів, одну дочку і внуків.

Спи, дорога Союзянка, нехай прибрана земля буде Тобі легкою!

Управа 17 Відділу СУА

До сторіччя Лесі Українки

Повідомляємо українське громадянство у вільному світі, що Світовий Комітет для відзначення сторічного ювілею Лесі Українки, створений у ювілейному 1971 році під протекторатом СКВУ і СФУЖО, намітив певний плян праці, розкладений на п'ять років і виконав такі завдання:

1. Проголосив 1971-й рік Ювілейним роком Лесі Українки і видав заклик до всіх українців у вільному світі відзначувати цей ювілей відповідними імпрезами. У висліді цього заклику в різних країнах поселення українців відбулися з цієї нагоди різні імпрези, якими українці у вільному світі вшановували пам'ять великої української поетки.

2. З ініціативи Ділового Комітету підготовляється будова двох пам'ятників Лесі Українки, — заходами Комітету Українок Канади в Канаді і заходами Жіночої Секції Українського Народного Союзу в ЗСА.

3. З ініціативи і заходами Академічного відділу Ділового Комітету, що його очолює д-р Константин Біда, проф. Оттавського університету, відбулася в тому ж університеті наукова конференція, присвячена Лесі Українці, що в ній взяли участь українці, які працюють в канадійських університетах.

4. З ініціативи організаційного відділу Ділового Комітету відбувся в березні 1971 р. у Філадельфії літературний сімпозіум, присвячений творчості Лесі Українки.

5. Літературний відділ Ділового Комітету, що його очолює проф. Григорій Лужницький, підготував виставку світлин книжок — творів

Лесі Українки й літератури про неї: виставка була вперше показана під час 25-річчя СФУЖО 24—26 листопада 1972 р. у Філадельфії. Виставку оформлює мгр Зеноя Фецак.

6. Театральний відділ, що його очолює пані Лідія Крушельницька, влаштував з нагоди ювілею Лесі Українки ряд театральних вистав драматичних творів поетки в різних місцевостях ЗСА. З власної ініціативи низку вистав організувало й Об'єднання Мистців Української Сцени у Філадельфії й інших місцевостях.

Діловий і Почесний Комітети намітили певний плян видавничої праці і вирішили видати впродовж 5-ти років такі видання: а) науковий збірник, присвячений творчості Лесі Українки, в одному томі; б) бібліографію творів Лесі Українки та літератури про її творчість, в одному томі, — опрацю-

ває проф. Б. Романенчук; в) збірку драматичних творів Лесі Українки з науковою статтею, в одному томі; г) добірку драматичних творів Лесі Українки в перекладі чужими мовами, — англійською, французькою, німецькою, італійською, еспанською і португальською; г) пропам'ятну ювілейну книгу з матеріалом, зібраним бюлетенем СФУЖО, „Українка в світі“.

Для здійснення цього видавничого пляну працює окрема редакційна колегія, яку очолює проф. Богдан Романенчук.

Почесний і Діловий Комітети надіються, що все українське громадянство підтримає ці пляни морально і матеріально, бо без цього виконання намічених плянів було б неможливе.

За Почесний Комітет
Проф. І. Борисова, голова
Проф. О. Оглоблин, заступ.

За Діловий Комітет
Мгр І. Пеленська, голова
Д-р Н. Пазуняк, секретар

23 КОНГРЕС МІЖНАР. ЖІН. СОЮЗУ

Міжнародній Жіночий Союз, оця велика міжнародня централа, в якій СФУЖО має статус заприятельної організації, назначила свій черговий Конгрес у Нью-Делі, Індія. Гаслом Конгресу є „Рівна участь у поступі“ з поглядом на ролю жінки у суспільстві.

Конгрес відбудеться 7—14 листопада 1973 р. Господарем його буде Все-індійська Жіноча Конференція, велика жіноча централа, яка репрезентує Індію в Міжнародному Союзі. Її президентка Лакшмі Рагурамая сердечно запрошує учасниць Конгресу до своєї країни, щоб показати поступ, що його пе-

рейшла в короткому часі жінка-індуска.

Останній Конгрес Міжнародного Жіночого Союзу відбувся в 1970 р. у Кенігштайні, Німеччина. Українське жіноцтво заступала там п-ні Олена Процюк, референтка зв'язків. Окрім неї прибула як гостя п-ні Ольга Штайнер, голова Об'єднання Укр. Жінок Німеччини. Обидві пані брали живу участь у комісіях Конгресу, інформували про Україну й її змагання до волі.

Тепер ідуть заходи, щоб у 23 Конгресі Міжнародного Жіночого Союзу у Нью-Делі взяла участь представниця Союзу Українок Австралії. Це дуже добра площина для зустрічі з жіноцтвом Азії, яке буде широко заступлене на цьому З'їзді.

Із Зустрічі з Союзом Українок Австралії у Мельбурні:

П-і Володимира Ценко, секретарка СФУЖО, з Гол. Управою СУА в часі Євхаристійного Конгресу. П-ні Ценко в середині 1-го ряду (у чорній сукні). Праворуч її тодішня голова СУА п-ні Софія Ваврик, ліворуч стейтова голова СУА п-ні Іванна Мамчак. Угорі в лівому розі теперішня голова СУА п-ні Лідія Гаєвська-Денес.

Board members of Ukrainian Women's Ass'n in Melbourne, Australia meeting Mrs. Wolodymyra Cenko, Secretary of WFUWO.

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ СФУЖО

Членки-прихильниці СФУЖО вже від ряду літ підтримують своєю вкладкою працю Федерації. Нижче подаємо список тих, що вплатили свою вкладку (5 дол.) у 2-му півроці 1972. Звичайно ця вкладка була призначена за 1972 р., а у випадку, коли вона внесена за інші роки — є подана в дужках дата. Ця вістка відноситься тільки до даної особи, а не до прізвищ, що вичислені перед тим або після неї.

Маруся Бек (72—75), Олена Блавацька (71, 72), Іванна Бригідер, Володимира Брикович, Лідія Бурачинська, Марія Холевчук (71, 72), Омелія Цяпка (73), Ірина Цьонка, Катерина Кравс, Дарія Цибульська, Олена Черниш (73), Мелянія Дмитрів (71, 72), Мирослава Дубляниця (71, 72), Михайлина Думин, Ольга Федейко (71), Татіяна Грай (72, 73), Дарія Гошуляк, Марія Грабовська, Ольга Ізьо, Марія Калимін (71), Павліна Клим, Софія Климкович, Марія Комісар (71, 72), Галина Король, Ірина Костинюк (71, 72), Марія Крижанівська (71, 72), Христина Кульчицька, Катерина Кузьма, Лідія Лемішка (71, 72), Іванна Левицька (73), Ярослава Ломага (71), Ірина Малицька, Анна Мазуренко (71, 72), Наталія Медвідська (70, 71), Михайлина Мосора, Марія Мудрик (73), Оксана Микитюк, Марія Негрич, Лідія Носик, Юлія Оробко, Ірина Пеленська, Василина Петришин

(73), Анна Прийма, Левка Романик, І. Шиманська, Марія Солонинка (70, 71), Марія Стругинська, Зеновія Терлецька, Христина Турченко (69-73), Марія Велигорська, Леоніда Вертипорох (71), Слава Винницька.

ДО XIV ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

До реченця Конкурсу 31-го травня 1973 р. наспіли такі праці: 1. Зоя „1920 рік“, 2. Межа „Тричі з І. П. Багряним“, 3. Мар'яна: „Берлін 1945 р.“, 4. Маруся: „Незабутня зустріч“, 5. Інвалід: „Земляк“, 6. Н. Лі: „У Києві 1917 року“, 7. Надія: „Бабуся“, 8. Підліток „Киянка“, 9. Буковинка: „О. Сірецька“, 11. М. Верба: „Вона була немов ріка“, 12. Чайка: „Я стрінув Його“, 13. Аргентинка: „Велика постать“.

Уже незабаром Жюрі Конкурсу відбуде вирішне засідання і проголосить вислід.

ЗАПИТНІ ЛИСТКИ НАШИХ РЕФЕРЕНТУР

Референтки Гол. Управи СФУЖО — п-ні Євгенія Янківська, сусп. опіки, п-ні Марія Долішна, виховна й Анна Марія Баран, нар. мистецтва розіслали запитні листки до складових організацій. Призначенням тих запитних листків є — зібрати потрібні дані про працю на терені різних організацій. Проситья листки виповнити й надіслати.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Ділимося сумною вісткою із зорганізованим жіноцтвом, що 14 січня 1973 року, по важкій недужі відійшла у вічність бл. п.

КАТРЯ ГЛАДИЛОВИЧ,

довголітня вчителька музики в Музичному Інституті ім. М. Лисенка та вчителька семінарій СС. Василіянок і Рідної Школи у Львові. В останніх роках була членом Управи і секретаркою Українського Жіночого Союзу Австрії.

Похорон відбувся 23 січня 1973 р. на Центральному цвинтарі у Відні. Членки Укр. Жіночого Союзу і Братства св. Варвари провели Покійну в останню дорогу. Прощальне слово промовив парох о. д-р О. Дзерович.

Покійна полишила в смутку сестру Ольгу та ближчу й дальшу рідню.

ГОЛ. УПРАВА СФУЖО

Наспіла з далекої Бразилії вістка, що 26 серпня м. р. відійшла у вічність

бл. п. **АННА ТАДРА**
піонерка українського жіночого руху.

Бл. п. Анна Тадра, родом Іванків, народилася в 1896 р. в Бразилії. В 14-му році життя вийшла заміж за вчителя Григорія Тадру. Коли подружжю народилися дві дочки, родина перенеслася до Курітіби, де Гр. Тадра розпочав підприємство. Як громадський діяч включився в роботу при Т-ві ім. Шевченка, а його дружина йому допомагала. 1924 р. постала там з її ініціативи жін. організація й Анна Тадра ввійшла до першої Управи.

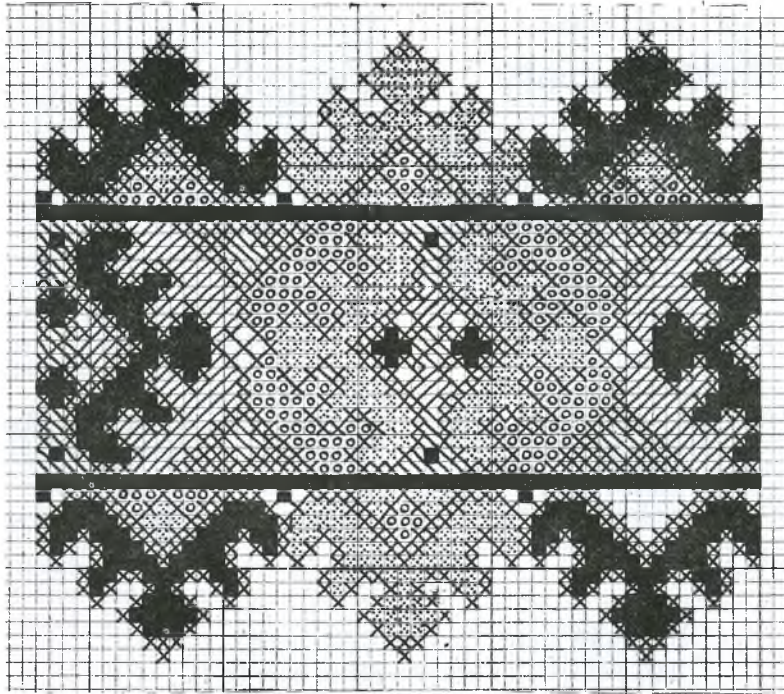
Від того часу все брала активну участь у праці Організації Укр. Жінок при ХОС-і. Українське жіноцтво Бразилії багато їй завдячує. Коли підросли її доні — Ольга і Стефанія — теж включилися в суспільну роботу. Дочка Ольга, зам. Горачук, є вже довгі роки містоголовою СФУЖО в Півд. Америці.

З жалем членство ОУЖ і вся українська громада провели Покійну на вічний спочинок. Рідні Покійної, а зокрема нашій містоголові Ользі Горачук, висловлюємо наше щире співчуття.
УПРАВА СФУЖО

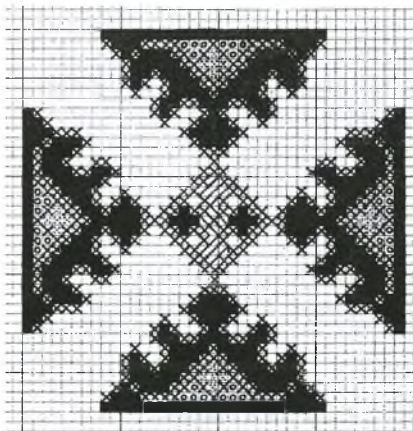
ЗАМІСТЬ КВІТІВ у День Матері складаю 20 дол. на Фонд Монографії Олени Залізняка

Олена Весоловська, Монреал

Вишивка в нашій церкві

Взір до рушника

Щораз більше бачимо вишивку в нашій церкві, щораз частіше заповдаливі руки нашого жіноцтва прикрашують її. Це здебільшого церковні скатертини, рушники, суконочки на чашу. Подекуди бувають вишивані хоругви і ризи.

Найкраще почати від невеликих речей. Церковні рушники — це старо-

давні обрядові прикраси й їх повинно бути багато в кожній парохії. Одні спеціально підходять для ікон, другі під Євангеліє.

Рушник під Євангеліє

Цей рушник відрізняється від інших тим, що має на собі вишитий знак хреста.

Як матеріял уживають на нього білу або кремону панаму. До цього рушника часто додають підшивку з білого легкого матеріялу. Перед зішиттям слід обидва матеріяли випрати, щоб вони рівномірно збіглися й потім не справляли труднощів.

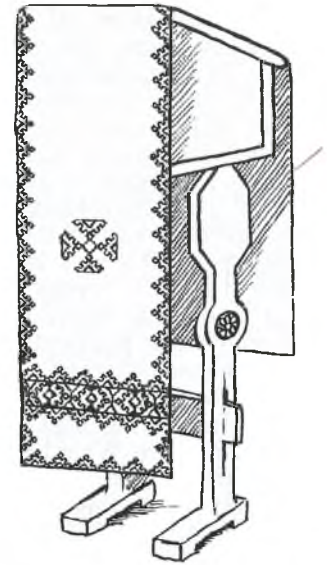
Розмір рушника слід достосувати до підставки під Євангеліє, що є в нашій церкві.

Для прикраси рушника подаємо взір із Закарпаття. Тяглий взір (вставка) приміщений уперек рушника на 5 цалів (інчів) вище краю. Край рушника є обведений зубцями довкруги. Вище тяглого взору є приміщений вишиваний хрест. Як зубці,

так і хрест походять із того самого взору на те, щоб рушник творив одну цілість.

Взір із Закарпаття

До прикраси рушника цей взір виконаний хрестиками. У ньому є багато кольорів — чорний ч. 310 ■■, червоний ч. 321 х х, жовтий ч. 743 //, зелений ч. 905 о о, помаранчевий ч. 900 синій ч. 798.

Рушник під Євангеліє
Embroidered church towel

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА ДІТРОЙТ, МИШ.

Із жалем повідомляємо членство СУА, що 7 лютого 1973 р. відійшла у вічність членка нашого Відділу бл. п. **Ананстасія Мех** на 75-му році свого життя. На лежала до нашого Відділу довгі роки. Походила з с. Дімча, пов. Ярослав. Коло домовини попрощала її голова Марія Ясінська, а членки Відділу взяли в її похороні численну участь.

Полишила у смутку 2-ох синів і сестру Марію Сидорик.

Спи, дорога Союзяно, нехай земля Вашингтона буде Тобі легкою!

Управа 23 Відділу

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. XXX.

JUNE, 1973

No. 6

100th Anniversary of the Shevchenko Scientific Society

This year, 1973, will be witness to the 100th anniversary celebration of the Shevchenko Scientific Society. Organized in times of great repressions and persecution by Imperial Russia toward Ukrainians, the Society has since its founding preserved, protected and promoted the study of Ukrainian language, literature, history and culture.

A staunch supporter and patroness of the Shevchenko Scientific Society was Yelisaveta Myloradovych. She was born in 1830 (or 1832 — birthdate in dispute) into the Skoropadsky family who were politically and socially conscious of their Ukrainian heritage.

Yelisaveta's father was directly descended from Wasyl Skoropadsky, brother of Hetman Iwan Skoropadsky. He was a noted philanthropist, and held a high office in the regional government. His efforts on behalf of abolition of serfdom are worthy of notice. Yelisaveta's mother was from the Tarnawsky family, whose philanthropic credits include the support of the Ukrainian National Museum in Chernyiv.

Raised in a climate of social and political activism, aware of the precarious position of Ukrainians within the gargantuan framework of Imperial Russia, Yelisaveta Myloradovych used her wealth, knowledge and social position to promote a better life for her people. In the list of accomplishments attributed to Yelisaveta Myloradovych we find that she helped establish several primary and secondary schools, aided in publishing many books and journals, and

the founding of a "National Library" in Poltava. She was a frequent participant and supporter of Ukrainian literary societies and theater groups. Yelisaveta Myloradovych took part in all aspects of political and social life within the Ukrainian community.

Yelisaveta's monetary contribution toward the establishment of the Shevchenko Scientific Society was in the sum of 20,000

Austrian kronas. Her moral support is incalculable. Originally the Society was to be named "Halycke Naukove Towarystwo" (Galycian Scientific Society) but she insisted that it bear the name of Shevchenko.

Yelisaveta Myloradovych was an emancipated woman realizing her potential in numerous undertakings for the benefit of her nation. Working against drastic opposition from Russian oppressors her life and contributions testify to great dedication and patriotism.

(From article by Dr. Maria Strutynska — "Our Life," May, 1973).

Maxim Rilsky

RED WINE

In golden light the elm trees bend
And yellow-fair transporence borrow . . .
Though you have not found fortune, friend,
Why do you long for it in sorrow?

Behold the red and heady wine
That twinkles in this crystal glass . . .
The rustling trees your mood divine:
"All that will have an end, and pass.

"And what once seemed reality
In but a shade, a puff of smoke.
And what in dreams we longed to see
Is commonplace, a tedious joke.

"Steer to tranquility's still lake
Your youthful quest, held slack, not tauter,
And all that lingers in your wake
Is but an oar-trace on the water.

"The summer fades, its days grow dim —
Why yearn for them with heart unsteady?
Fill up the chalice to the brim
With wine that is both red and heady!"

Pidmohylny, Valerian. A LITTLE TOUCH OF DRAMA. Translated from Ukrainian by George S. N. and Moira Luckyj. With introduction by George Shevelov. Littleton, Colorado, Ukrainian Academic Press, 1972. 191 pp. (Ukrainian Classics in Translation, No. 1).

To the rationalist hero, a biochemist by profession, love is

MAXIM RILSKY (1895-1973)

Born in Romanivka (Kiev), son of a middle-class landlord who led a movement to persuade the Polonized Ukrainian gentry to return to Ukrainian ideals and work for the rural masses, Maxim Rilsky grew up steeped in Ukrainian traditions and folklore. His first collection of poems appeared when he was fifteen.

During the post-Revolution years (1919-21) Rilsky lived in the country in a solitude rich with creativity but aloof from the "socialist realism." He retained this detachment upon his return to Kiev and was attacked by the Soviet regime for his lack of revolutionary spirit. He was arrested in 1931 and imprisoned. For almost a decade following his release, a broken man, his earlier works were banished, while he was given an opportunity to ingratiate himself into the favor of the Party. In due course he received 2 Stalin prizes for literature.

His capitulation, however, does not detract from the fact that he still is the greatest master of the Ukrainian language and one of the greatest contemporary lyricists in any literature.

(From biographical notes in "The Ukrainian Poets" by C. H. Andrusyshen and W. Kirconnell — University of Toronto Press).

but a disturbance in the protein. To the heroine, it is a glorious romantic episode. The story of their great passion and its break-up set in the era of the "great socialist reconstruction of man" is not a tragedy on the ancient scale: it is no more than a little touch of drama.

Valerian Pidmohylny was one of the most prominent writers of the Ukrainian cultural renaissance in the second decade of this century. At the time when *Nevelychka drama* (the original Ukrainian title) first appeared in print in a journal in 1930, Pidmohylny, then 29 years old, already had a few collections of short stories to his credit and has achieved considerable fame by his great novel *Misto* (The City). *Nevelychka drama*, however, was destined to be Pidmohylny's last novel. The author, in the eyes of the regime, became politically unreliable. First his original work ceased to appear in print and he began devoting himself exclusively to translations from Anatole France, Balzac, Maupassant, Stendhal. Then, in 1934 he was arrested, deported from Ukraine and all trace of the writer was lost forever. *Nevelychka drama* was first published in book form in 1957 in Paris. Pidmohylny to this day has not been rehabilitated in the Soviet Union. His works are not published there and remain unknown to the reading public.

Ukrainian Academic Press, a newly established publishing house which promises to bring us a whole series of Ukrainian classics in translation as well as other scholarly works on Ukraine, chose Pidmohylny's novel as its first presentation to the English reading public. It was not a bad choice. *A Little Touch of Drama*, ably translated by George and Moira Luckyj, is surprisingly modern and is likely to appeal to contemporary reader. The well-known literary critic, George Shevelov of Columbia University, in his eight page introduction to Pidmohylny and his work calls *A Little Touch of Drama* "a pre-existential novel," "a small, unnoticed and yet quite

distinct link in the development of modern literature."

**

Modern Ukrainian Short Stories; parallel text edition. Edited, with a preface by George S. N. Luckyj. Littleton, Colorado, Ukrainian Academic Press, 1973. 228 pp. \$8.50.

In the last decade a number of Ukrainian short story collections have appeared on the Anglo-American book market. Short stories of Franko, Kotsiubynskyi, Stefanyk, Khvylovyi are available to the English speaking reader in separately published collections. There have been also two short anthologies: one, *Their Land*, published by Svoboda Press in 1964 and one, *Stories of the Soviet Ukraine*, published in 1970 in Moscow.

Modern Ukrainian Short Stories — an anthology issued by the recently established Ukrainian Academic Press — is unique in several respects. These are first of all "modern" short stories written by writers who consciously attempted to get away from the populist and realist traditions permeating most of Ukrainian literature. This anthology includes fifteen stories and only eleven authors. The period covered ranges from the turn of the century writers Stefanyk, Kotsiubynskyi, Yatskiiv and Vynnychenko — through those prominent in the cultural renaissance of the 1920's: Khvylovyi, Kosynka, Pidmohylnyi and Yanovski — to the contemporary young writers of present day Ukraine: Vinhranovskiy, Shevchuk and Hutsalo.

Another unique characteristic of **Modern Ukrainian Short Stories** is the fact that it is a "parallel text edition": the original Ukrainian text appears side by side with the English translation. This makes it possible to examine the two texts critically and to compare them. In addition, it is of tremendous help to readers who would like to read the stories in the original, but due to their limited linguistic

There is a dream that keeps recurring to me. Every time it comes, varying slightly in action but always the same in locale, I wake up stiff with fear. Sometimes a cold sweat comes over me, and I lie motionless for a long while. I'm afraid to open my eyes for fear that instead of my familiar surroundings — the outline of the window, the shelves of books, the gleam of the mirror — I'll see the interior of a boxcar, with hunched-over figures huddled everywhere amid suitcases and bundles. As I lie rigidly, gathering the courage to open my eyes, I slowly realize that the monotonous clickety-clack of train wheels in my dream is really the sound of a typewriter in the apartment above me, or the noise of trucks passing in the street. The sharp, piercing whistle of a Soviet locomotive stops abruptly together

ability need assistance with the more difficult passages.

The translators: D. Struk, G. Tarnawsky, P. Kilina, L. Hirna, G. and M. Luckyj, A. Savage and R. Bahrij-Pikulyk have performed their difficult task with competence and Prof. G. Luckyj who served as editor of the collection — in addition to a two-page introduction — has provided helpful brief bio-bibliographical notes about each of the authors in the anthology.

Many of the short stories in this collection were translated into English and appear here in print for the first time. A few, however, were previously published elsewhere (e.g. Stefanyk's "The Pious Woman," "A Stone Cross") — this fact should have been indicated by the editor. Also one would have wished that the names of the translators appear in the table of contents and not merely under the text translated. The translators, certainly, deserve this small token of acknowledgment.

with my dream. It had a sound unlike any other sound I have ever heard, akin only to a cry of challenge, or a wail of despair. I listen to the night sounds of a big city and force my heart to quiet down. But my thoughts keep returning to the boxcar. We were put into it on that fatal Friday, April 13, 1940 — my mother, my brother and I.

**

At first it seemed that we could not possibly fit into the packed freight car. Nevertheless the guards shoved us in, and we managed to squeeze in our wicker trunk, which had so often accompanied us on pleasant vacations to the mountains. Then it had held linen, cooking utensils and books. We didn't know what was in it now, for we were given only a few minutes to pack, and everyone present put into the trunk whatever came to hand, whatever he saw. There was no time to select those articles which might be useful or valuable — indeed, we had no idea what would be useful, wherever it was they were taking us. Now we squeezed the trunk in, thinking that our mother would be able to sleep on it, as all the benches were already occupied. We even managed to make a small niche for her between the trunk and the wall, where she could sit on some bundles.

In my dream it is always night-time in the boxcar. Perhaps this is so because at night each of us turned in on himself, sank in his own despairing thoughts. At night the boxcar was loaded with fifty human tragedies. During the day people took on life, sound, shape, they became beings with elemental needs like food, water, or even air, for that too was in short supply. At night the human bodies seemed to melt into the darkness of the car. Each person tried to make himself as

comfortable as possible in the crowded conditions, but only the children slept a sound, unconscious sleep. For the rest of us, the grateful forgetfulness of deep slumber came seldom. At night sorrow, pain, despair came into their own. It seemed that they filled the car, one could almost touch them. A mist, a dark spiderweb of shattered hopes and tragic thoughts spun its thread from one huddled form to another. Even in fitful sleep I could feel the palpable presence of this plasma of agony, a sticky fog emanating from the jungles of human souls.

Sometimes you could hear the soft murmurs of two dark shapes leaning close to each other. Somewhere someone wept quietly. A voice whispered prayers, or maybe talked, half-asleep, to someone that wasn't there.

Fate had cruelly interrupted the life of a very person in the freight car. A brutal power had with one stroke severed all their affairs, large and small, all hopes and plans and schemes for the years ahead. Then it had grabbed up the broken pieces and deposited them in the boxcar. Until now, each person had gone to sleep expecting a tomorrow. Here, in the boxcar, there was no tomorrow. All loves and hates, anger, and sorrow, and small daily troubles and pleasures had been left behind on the other side of the locked doors. It was too late to make amends, too late to change a final word spoken in anger. Fear of the future was mixed with regret that what was done had not been done differently. Through it all was the thought of those who remained behind, concern for them, the longing to see them just once more, to do something for them, to speak a last tender word.

(To be concluded)

Transl. by O. Dragan

Truth, like medicine, is often unpalatable.

*

The eyes remain blind when the pupils are closed.

НАШИМ МАЛЯТАМ

МАРІЯ ЖИЖКА

ІСПИТИ В ШКОЛІ НА ХУТОРІ ВИШНЕВІМ

Надворі чудова весна, а учні — в школі. Вчитель, пан Микола Сич, навчає їх, як жити, як мудрим бути, що вільно, а що не вільно робити. А надворі яблуньки й груші наливаються, навколо пахне квітами, травом.

„Ой, як пахне чебрець!“ — Зідхнула кізенька Зея.

— Так, так, — прошепотів Качурочок.

Курочка - Зозулечка зернятка дзвсбала, і роблячи те, рахувала:

„Один, два, три! Один, два, три!“ Так навчилась рахувати до трьох.

Зайченятка вухами прядуть, палочки та кола малюють — бо іспити надходять. Пан Микола Сич пильно приглядається, аж окуляри його блищать на сонці.

Котик Мур примружив очі, у вікно поглядає: він знає всі шляхи до голуб'ятників!

— Скільки ячок ти знесеш за один тиждень? — Спитав Курочку-Зозулечку вчитель.

— З десяток! — Писнула Зозулечка і злякано затремтіла: чи мудра це відповідь?

— О ні, — сказав пан Микола Сич, — досить п'ять-шість. — І вчитель поставив у своїй книжці

якийсь знак, а Зозулечка дивувалась — що то означає?

— А ти, Гусочко-Мартусечко, скільки будеш нести ячок за цілий рік, як виростеш?

— Де-де-де-десять по де-де-десять і ще стільки й півстілки, — мудро відповіла гусочка.

— Цілком можливо, — сказав пан учитель і намалював у книжці хрестик. Гусочка дуже зраділа, бо вона знала, що то добре.

— Качурочок! — Викликав учитель. — Як плаваєш по ставочку, на що треба вважати?

— Мушу стерегтись напасниць — лисиць, а згори — злодіїв — шулік.

А ще треба слухатись тата й мами.

Це було справді розумно. Три хрестики записав Качурочкові пан учитель за таку гарну відповідь!

— Кізенько Зею, де смачніше травища: в горах чи на леваді?

— В горах вона смачніша, але на леваді її легше здобути.

— Добра твоя відповідь, Зею. Два хрестики ставлю я тобі за це.

Зайченятка притислись один до одного й трусились від страху, дивлячись у вічі вчителеві.

— Чи знаєте ви, зайченятка, хто ваш друг, а хто — ворог?

— У нас нема друзів. Всі нас женуть, і тільки ноги нас рятують, бо всі люблять нашу м'якеньку шкірку й смачне м'ясо.

Задумався Микола Сич... Зайці правду кажуть, але все ж і в них є друзі. От, наприклад, миші й білочки їм не роблять кривди. На всякий випадок, поставив пан учитель кожному зайченяткові по одному хресту.

Далі він викликав kota Мура. Той вийшов відповідати, тримаючи в лапах плян хутора Вишневого.

— Ого, який великий плян! — Здивувався вчитель. — А скажи мені, який шлях кращий до клуні: простий — чи кривий?

— Як я полюю на мишенят, то

ВЕРЕСЕНЬ						
	1	2	3	4	5	
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Надворі чудова весна — а учні в школі. Сьогодні іспит.

Як мій тато

У нас сьогодні свято
І радощів багато:
У мене добрий тато,
І я його люблю!

Він все на світі знає,
Та ще й мене навчає.
Всі речі направляє —
За це його хвалю!

Люблю я працювати
І в школі добре вчусь,
Щоб все на світі знати,
Як любий мій татусь.

ГРА В ГОРОБЧИКІВ

Діти — „горобчики“ сідають на стільці, поставлені рядочком. Одній дитині не вистачає стільця — цей „горобчик“ без гніздочка. Всі починають співати:

У гніздечках, у гніздечках
Горобці живуть.

Рано встають, рано встають,
Нам спати не дають!

Тоді всі встають із стільців, скачуть по кімнаті на двох ногах і кричать:

Цвірінь-цвірінь! Цвірінь-цвірінь!
Цвірінь-цвірінь! Ліжко покинь!

Горобчик, що не мав гніздечка,
раптом виголошує:

Сtribати більш не хотіли,
До гніздечок полетіли!

І швиденько займає одне з „гніздечок“. „Горобці“ швидко сідають на стільці, а той, хто не встиг, лишається без місця. Гра починається знову.

Коли вже потомляться, вчителька розповідає дітям про горобчиків: як вони стрибають, що їдять, де знаходять свою їжу, яку нам приносять користь.

простий, а як на совенят — то кривий.

— Дві rischi тобі за злу відповідь. Восени знов прийдеш на іспит.

Котик Мур покрутив вусами і злісно промурчав собі під ніс:

— Цілий місяць плян малював, а тепер знов учитись треба. Де ж справедливість?!

УКРАЇНКА Я МАЛЕНЬКА

ГАННА ЧЕРІНЬ

(Оповідання, нагороджене на XII конкурсі СФУЖО)

Вчора Ніні минуло чотири роки. Зібралось багато гостей — і дітей, і дорослих . . . Перед Ніною виросла гора пакунків, пов'язаних кольоровими стрічками. Ніна довго не наважувалась їх відкривати, а старалась відгадати, що всередині.

— Я знаю! Я знаю! Тут ведмедик! Він брунатний, із блискучими очима й круглими вушками!

— Не вгадала! Не вгадала! — кричали діти. — Який же це ведмедик? Це — зайчик!

— А це — напевно лялька! У неї довгі, до пояса коси, а зветь її Марусею!

— Не вгадала! Не вгадала! Це ведмедик!

Врешті решт, Ніна майже всі подарунки повгадувала, — тільки пакунки переплутала.

Сьогодні коло Ніни сидять і ведмедик, і ляля Маруся, а перед ними розкриті книжечки з малюнками, що поштою прислала бабуня. Бабуня була недужа і через те не змогла приїхати на Нінин день народження.

— Мамо, я трохи погуляю в садочку, добре?

— Авжеж, донечко, погрійся на сонечку та полий квіти. Тільки не виходь на вулицю й не дрочи судчиного Бровка.

Ніна взяла за ланку ведмедика і повела доріжкою:

— Ході, ході, не падай, іди рівенько, так як я . . . Втомився? Ну, то посиди отут, поки я полю квіти...

Коли Ніна впоралась із квітами, ведмедик вже міцно спав.

— От, біда, — зітхнула дівчинка, — і ведмедик спить, і ляля спить — що ж мені робити? Навіть Бровка немає — теж, мабуть, спить. А я спати не хочу, бо що я тоді вночі робитиму? Вигляну на вулицю, може там є Петрусь...

Петруся не було. „Теж, мабуть, спить“, — подумала Ніна. Але що це? Просто перед нею спинивсь автобус. З нього вийшло кілька людей, а дві жінки поспішно вскочили в передні двері. Ніна пам'ятала, що цим автобусом приїзди-

ла бабуся. Шкода, що вона тепер хвора... А що як її відвідати?! І Ніна, не довго думаючи, вскочила в автобус вслід за двома панями. Довго думати не було коли, бо автобус спиняється лиш на хвилину.

„А що подумає мама, як не знайде мене в садочку?“ — Злякалася дівчинка, але зараз же сама себе потішила: „Я ж тільки на хвилинку. Поцілую бабуся, поговорю трошки, та й додому. І ще в бабуні є телефон, і ми заздвонимо до мами“.

Автобус мчав швидко-швидко... Пролітали повз вікно дерева, хати, махали руками якісь діти... Але де ж бабуся хата? Вона така жовта, з білими воротами, а коло воріт ростуть дві ялинки та квіти, Проте, такої хатки ніде не було видно, і Ніна перелякалась. Найгірше було, що вона не могла нікого запитати. Ніна була дуже смілива й балакуча, але вона не знала англійської мови. Вони щойно півроку тому приїхали з Німеччини, де по-англійськи не розмовляють. Німецькою мовою Ніна знала лиш кілька слів, але дуже добре говорила по-українськи. Проте, коли вона одного разу заговорила у крамниці до дітей, вони подивились на неї якось ніби злякано, а тоді почали реготати й перекривлювати Ніну. Ніна розплакалась і запитала маму, чому діти її не розуміють.

— Бо вони — не українці. Почекай, підеш до школи, то й ти вивчиш англійську мову — тоді ти будеш говорити аж двома мовами. А покищо вистачить із тебе української... В нашій дільниці і так майже самі українці.

(Закінчення буде)

(Закінчення)

Маргарета рішила всеціло присвятитись науці: в Ріо Форчунові бачила партнера, що з ним спільно могла плянувати дослідну роботу в терені.

Населення острова Манус — плем'я енергійних рибалок і торговців, що будують свої доми на стовпах у солоних лягунах — народ дуже працьовитий, майже „пуританський“, який вірить у те, що духи предків мають силу карати ледачих. Ріо організував свої обсервації навколо важливіших подій громади села, в якому вони жили, а Маргарета концентрувала всю свою увагу на дітях. Вона збрала 35,000 рисунків маленьких „дошкільного“ віку дітей. Всупереч сподіванням, ці рисунки довели, що легкий анімізм, такий притаманний дітям нашої цивілізації, які залюбки рисують людину в місяці та хати із людськими обличчями, зовсім відсутній серед дітей примітивного народу Манус.

Після кількох місяців перебування на Манус, Маргарета з чоловіком повернулися до Нью Йорку: Ріо продовжувати студії у Колумбійському університеті, Маргарета до своєї праці в музею — і обоє для остаточного завершення своїх дослідів у терені у формі наукових публікацій. Це були важкі часи фінансової кризи в Америці, платні скорочували, банки банкрутували. Новозелянець Ріо з трудом пристосовувався до життя серед чужих йому американців, а амбітному молодому науковцеві бути чоловіком славної вже тоді Маргарет Мід теж напевно не було легко. Маргарета написала тоді свою книгу „Доростання на Новій Гвінеї“, а Ріо закінчив своїх „Чаклунів Добу“.

При кінці 1931 року, заощадивши гроші, що прийшли із гонорарів Маргаретиної книжки про Самоа, та отримавши додаткові фонди на чергові антропологічні дослідження, подружжя знову виїхало в терен, цього разу до Нової Гвінеї. Головна тема, що їй присвятила тепер усю свою увагу Маргарет

Мід — це були різні способи визначення статевих ролей, що їх накладає на жінок і чоловіків візерунок їхньої культури. В трьох народів Нової Гвінеї, що їх тепер досліджувала Маргарет Мід, ці ролі були розподілені дуже по-різному. Серед лагідного, хронічно недоживленого гірського племені Арапеш головна роль і чоловіків і жінок — годувати, вирощувати дітей. Це люблячі, терпеливі батьки, що допомагають одне одному, це люди ніжні, працьовиті, що працюють кооперативними групами. Свої скромні ошадності витрачають вони на музику, танці та нову моду, що приходить до них від торгових племен із побережжя. Найбільша турбота племені Арапеш — факт, що їжі ніколи не наступне покоління менше ростом від своїх батьків. Арапешці схильні до пасивності, а через те постійно стають жертвою своїх ворогів. Племя Мундугумор, натомість, — це агресивні канібали, що змалку плекають у дітей нахил до насильства й ненависти. Жінка цього племені такі ж настирливі та енергійні, як і чоловіки. Народжувати й виховувати дітей — для них небажаний, нестерпний обов'язок. Дітей у цьому племені взагалі не люблять і дають їм це змалку відчуття. Жінки Мундугумор займаються готуванням їжі, чоловіки зайняті інтригами та війною. Знову ж серед невеличкого племені Чамбулі, що живе на побережжі одного із найкращих озер Нової Гвінеї, ролі чоловіків і жінок визначені зовсім протилежно, ніж у нашій західній цивілізації. Серед Чамбулі — жінки сильні, моторні, ділові. Вони — непричепурені жодними орнаментами чи прикрасами — ведуть усі головні життєві справи: працюють продуктивно в кооперативних групах, рибалють, торгують. Чоловіки, натомість, веселі, легковажні, удекоровані й прикрашені орнаментами, різьблять, малюють, ходять на закупи, вправляються в ритуальних танцях, займаються театром.

Під час перебування на Новій Гвінеї Маргарета і Ріо познайомилися і деякий час спільно працювали з колегою-антропологом, британцем Грегорі Бейтсоном. Дружба Маргарети з Грегорі розвинулась у романтичний зв'язок і після повертуту з Нової Гвінеї наступив повний розрив із Ріо. Маргарет Мід вийшла заміж утретє.

Після кількох літ в Америці, після нової книги про „Стать і темперамент у трьох примітивних суспільствах“, що появилася друком у 1935 році — Маргарет Мід знову виїхала на антропологічні дослідження в терен, тим разом спільно із Грегорі Бейтсоном, на острів Балі в Індонезії. Це вже була порівняно високорозвинена культура, з одномільйонним населенням, що мало розвинену мову й письмо. Умовини життя для пари дослідників не були тут такі примітивні й аскетичні, як на Новій Гвінеї. Маргарета з чоловіком прожили тут два роки, досліджуючи церемоніальне життя Балі. В своїх дослідженнях вони почали застосовувати нові методи етнологічного запису та вперше на більшу скалю почали використовувати техніку документальної фотографії. Плодом цієї праці була спільна книга Маргарет Мід та Грегорі Бейтсона „Балінезійський характер“.

Не зважаючи на перестороги лікарів, усі ці роки Маргарета не втрачала надії, що в неї будуть колись діти. Ще будучи жінкою Ріо, Маргарета мала кілька ранніх поронень. Те саме повторилося тепер, коли вона стала дружиною Бейтсона. Але в 1940 році, повернувшись уже до Америки, Маргарета знову завагітніла і цим разом дола була їй ласкавою і вона привела на світ донечку, Катерину. Маргарет Мід після війни знову їздила в терен — відвідувала давніше досліджувані місця, робила порівняння, писала нові праці, проте материнство — як про це свідчать сторінки автобіографії — вона вважала одним із головних своїх досягнень.

Сьогодні Маргарет Мід (яка піз-

ніше розійшлася таки і з Бейтсоном) уже не тільки мати, але й бабуня. Вона багато ваги прикладає до родинної тяглості: автобіографічна її розповідь охоплює п'ять генерацій — від Маргаретиної бабуні до Маргаретиної внучки.

Маргарет Мід у багатьох своїх творах займалася проблемою чоловічої і жіночої статі та суспільним становищем жінки в різних народів. У своїй книзі „Чоловіча й жіноча стать“ Маргарет Мід підкреслює подібності між обома статями, але теж і різниці між ними, потенційності розвитку кожної з них, але теж і обмеження, що їх накладає природа. Материнство — здатність народжувати нове життя — це те найвище досягнення, що його дає жінці сама її стать. Брак такого природного творчого досягнення у чоловіків призводить до компенсаційної активності, до більшої творчої наснаги й амбіції. Ці та інші погляди Маргарет Мід — а вона є автором 22 книг та великого числа інших публікацій — часто викликали та й досі викликають контроверсійні відгуки. Деякі чоловіки закидували їй нестримний фемінізм; деякі жінки, навпаки, називали її антифеміністкою. Маргарет Мід згана не тільки в академічному світі. Про неї часто пише преса, багато глядачів знає її із виступів у телевізії. Вона часто заступає непопулярні погляди, а через те не завжди втішається симпатією публіки.

У своїй автобіографічній розповіді Маргарет Мід, здавалось би, застосовує методу об'єктивної аналізи, подібно, як це вона робила в своїх наукових публікаціях. Найкращі розділи в книзі — ті, що присвячені батькам і бабуні, описові середовища, із якого вона вийшла в світ, та антропологічним поїздкам у терен. Книга не побудована на хронологічній канві життя — розділи трактують звичайно не період життя, але якусь одну тему, особу, проблему або середовище. Читачеві часом із трудом доводиться зліплювати поодинокі фрагменти. Холод об'єктивного обсерватора, що не є співучасником життя, але спостерігає його збоку, — дав прекрасні наслідки у блискучих антропологічних публікаціях. Та сама манера в автобіогра-

фії, однак, послаблює, на нашу думку, її літературну вартість. Маргарет Мід встає перед нашими очима, як самовпевнена, свідомо свого впливу і своєї світової слави жінка. Але позатим не багато знаємо про її особистість. Вона пише про події і факти свого життя, але майже не пише про свої почування. Через те образ її неповний, і книга її не така глибоколюдська і щира, якою повинна б бути, на нашу думку, добра автобіографія. Дефінітивну й літературно повновартісну біографію цієї видатної і цікавої жінки доведеться, мабуть, написати якомусь літераторові майбутнього.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

НЮАРК, Н. ДЖ.

Ділимося сумною віткою з членством США, що 10 січня 1973 р. відійшла у вічність довголітня членка 28 Відділу США в Ньюарку, Н. Дж. бл. п. **Катерина Боднар**. Вона приїхала до Америки молодю дівчинкою і вже від молодих літ включилася в громадську працю, а до 28 Відділу США вступила в 1946 р. Була лагідної вдачі, що часто проявлялося в її співпраці з іншими членками Відділу. Своєю працею й жертвами втерла не одну сльозу українським — тоді — скитальцям.

Останніми роками вона нездужала на серце й тому мусіла перестати працювати активно у Відділі, але її щедрі жертви на потреби Відділу не зменшувались. Вона дуже боліла тим, що не могла приходити на сходи й бувати між Союзняками. Хоч останніми часами більшість часу переводила в ліжку, однак взяла участь у 40-літнім Ювілею 28 Відділу, де була відзначена головою Централі за довголітню приналежність до США.

Членки й громадянство взяли масово участь у похоронних відправах. У пам'ять Покійної замість квітів, зложено 120 дол. на Фонд Катедри Українознавчих Студій при громаді, 42 дол. на „Запасовий Фонд Нашого Життя“ і 40 дол. на Пресовий Фонд Нашого Життя.

Нехай Всевишній прийме душу покійної нашої членки Катерини Боднар у свої небесні хорони. Вічна їй Пам'ять! **Е. Мартинець**

**

Ділимося сумною віткою з членством США, що 12 січня 1973 р. упокоїлася в Бозі на 77-му році життя наша членка бл. п. **Марія Дацків** родом Мусій. Походила з с. Доборчин, пов. Львів. Повдовіла у 1941 р. і сама виховувала двоє дітей. Була спокійної і жертвенної вдачі. Членки нашого Відділу провели Покійну з прапорами, а на цвинтарі попрощала її коротким словом Катерина Кобаса.

Полишила у глибокому смутку дочку Марію Гойдало, сина Богдана, невістку і 10 внуків.

Спи, дорога сестро, а земля Вашингтона нехай Тобі буде легкою!

**

З жалем повідомляємо членство США, що 13 січня 1973 р. відійшла у вічність наша членка бл. п. **Софія Кобаса** родом Завінська. До Америки приїхала в 1911 р. з с. Коростенка, пов. Коросно на Лемківщині. Була тихої вдачі і дуже жертвенна. Членки численно провели її в останню дорогу з відзнаками і прапорами. На цвинтарі попрощала її Катерина Кобаса.

Полишила у великому смутку чоловіка Павла, сина Петра, невістку Анну, дочку Анну Климчук, зятя Івана, двоє внуків і одну правнучку.

Спи, дорога Союзняк, нехай американська земля буде Тобі легкою!

Управа 26 Відділу ім. Ольги Басараб у Дітроїті

**

Наспіла вістка з далекого Львова, що там 17. липня 1972 р. відійшла у вічність бл. п. **Осипа Заclinська**. Народжена 1894 р. у Товмачі, вона була довголітньою вчителькою народніх і середніх шкіл. Була співробітницею українських жіночих журналів і авторкою куховарської книжки „Нова кухня вітамінова“ і книжки про косметичку й здоров'я.

Про останні роки її життя нічого ближчого не знаємо.

Редакція Н. Ж.

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ ВИДАВНИЦТВО

(Закінчення зі ст. 5)

Юрій Луцький, критичну розвідку доповнюють Струкові переклади тринадцяти новель Стефаніка, що спеціально підбрані, щоб ілюструвати тези монографії.

Найновішим випуском Українського Академічного Видавництва є вибір модерних українських новель під редакцією Юрія Луцького. (Modern Ukrainian Short Stories). Професор Торонтонського університету Юрій Луцький відомий як автор книг „Літературна політика в Україні, 1917—1934“ (Literary Politics in the Soviet Ukraine) та „Між Гоголем і Шевченком“ (Between Gogol and Shevchenko), а теж як автор численних англійських статей про українську літературу і як редактор та перекладач багатьох видань. „Модерні українські новели“ — це паралельне видання українського й англійського тексту п'ятнадцяти новель В. Стефаніка, М. Коцюбинського, В. Винниченка, М. Яцкова, В. Підмогильного, М. Хвильового, Г. Косинки, Ю. Яновського, Є. Гуцала, М. Вінграновського та В. Шевчука. Між перекладачами зустрічаємо прізвища Д. Струка, Ю. Тарнавського, П. Килина, Л. Гірної, Юрія та Мойри Луцьких, А. Сейведжа та Р. Багрія-Пікулика. Короткі біографічні довідки про письменників доповнюють збірку.

Українське Академічне Видавництво розпочало свою діяльність з широким розмахом і за наперед опрацьованим пляном. У недалекому майбутньому мають появиться: історія української літератури авторства світової слави літературознавця, професора гайдельберзького університету Дмитра Чижевського, а далі переклади „Чорної Ради“ Пантелеймона Куліша, „Фата моргани“ М. Коцюбинського, „Патетичної сонати“, Миколи Куліша. Крім літературних творів, заплановано ще й інші видання, як напр. праця Л. Ковалюка про економічні доктрини Туган-Барановського, праця з історії українського театру Валеріяна Ревуцького, біографічний довідник українознавства, зладжений Б. Винарем, „Народження демократії на Дніпрі“ — історична студія Запоріжжя, що її автором є брат видавця, теж бібліотекар, а при то-

му видатний еміграційний історик, автор кількох історичних монографій та редактор журналу „Український історик“, Любомир Винар

Українське Академічне Видавництво, а зокрема його директор Богдан Винар заслужили на признання і всебічну підтримку всієї української громади. Бажаємо новому видавництву щасливого успішного росту.

Марта Тарнавська

Pidmohylny, Valerian. A Little Touch of Drama. Translated from Ukrainian by Geore S. N. and Moira Luckyj. With introduction by George Shevelov. Littleton, Colorado, Ukrainian Academic Press, 1972. 191 pp. \$7.50.

Struk, D. S. A Study of Vasyl' Stefanyk: the Pain at the Heart of Existence. With foreword by G. S. N. Luckyj. Littleton, Colorado, Ukrainian Academic Press, 1973. 200 pp. \$8.50.

Modern Ukrainian Short Stories. Edited with a preface by George S. N. Luckyj, Littleton, Colorado. Ukrainian Academic Press, 1973. 228 pp. \$8.50.

ГУРТOK КНИГОЛЮБІВ ІМ. Н. КОРОЛЕВОЇ

(Від квітня 1972 до лютого 1973 р.)

Гурток Книголюбів закупив, а його члени прочитали в звітному часі ось такі твори українського письменства: Марія Остромира — „Лемківщина в огні“, Марія Кейван — „Карвендель“, Оксана Керч — „Такий довгий рік“, Михайло Осадчий — „Більмо“, Б. Антоненко-Давидович — „За ширмою“, Софія Шептицька — „Молодість і поклонання о. Романа Шептицького“, Ярослава Острук — „Коли меркнуть зорі“.

В тому часі закуплено 116 книжок, з того кожна членка закупає одну книжку для власної бібліотеки, Гурток закупає одну для власної бібліотеки, а зібравши більшу кількість книжок, Гурток дарує їх різним бібліотекам, напр., Пластовій бібліотеці у Філадельфії, чи до шкільних бібліотек у Бразилії.

Гурток відбуває щомісячні сходи, під час яких обмірковують членки даний твір, а секретарка занотує їхні думки.

У звітному часі Гурток улаштував 15 жовтня 1972 Вечір у пошану Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького у Філадельфії, а 5 листопада м. р. повторив цей Вечір у Трентоні, Н. Дж. Дохід із Вечорів у сумі 280 доларів призначено на беатифікаційний фонд Слуги Божого й пере-

Календарець СУА

- 7 жовтня — Збірка під церквою на цілі Суспільної Опіки — 64 Відділ СУА в Нью Йорку
- 13 жовтня — Реферат на медичні теми — 1 Відділ СУА в Нью Йорку
- 20 жовтня — Авторський Вечір Уляни Любич — 64 Відділ СУА в Нью Йорку
- 10 листопада — 25-ліття подружнього життя членок — 1 Відділ СУА в Нью Йорку
- 11 листопада — Відкриття 17-ої Містецької Виставки Жіночої Творчості — 64 Відділ СУА в Нью Йорку
- 17 листопада — Вечір присвячений Шестидесятникам — 64 Відділ СУА в Нью Йорку
- 18 листопада — Вечір „Червоної Калини“ — 43 Відділ СУА у Філадельфії
- 25 листопада — Обговорення Виставки й її закриття — 64 Відділ СУА в Нью Йорку
- 8 грудня — Різдвяний Базар, який триватиме цілий тиждень — 64 Відділ СУА в Нью Йорку
- 9 грудня — Андріївський Вечір — 1 Відділ СУА в Нью Йорку
- 15 грудня — Організаційні Сходини й огляд подій у 1973 році — 64 Відділ СУА в Нью Йорку
- 16 грудня — Загальні Збори — 1 Відділ СУА в Нью Йорку

Знов появилася в продажі книжка

НАТАЛІЇ КОСТЕЦЬКОЇ

КУХОВАРСЬКІ ПРИПИСИ

яка вміщує зшитки:

М'ясиво, Городина й овочі, Печиво

Ціна 3 дол.

Замовляти в адміністрації нашого журналу

слано на руки Верховного Архiepіскопа Кардинала Йосифа Сліпого. Слід підкреслити, що пресовий звіт про згадані Вечори був переданий Ватиканським Радіо в Україну. При нагоді цих Вечорів розпродано певну кількість книжок „Молодість і поклонання о. Романа Шептицького“ — Софії Шептицької.

Центрاليا одержала

від 1 березня до 30 квітня 1973 р.

ПРЕСОВИЙ ФОНД:

У цьому списку подаємо пожертви на пресовий фонд обов'язковий. Пожертви на Запасовий Фонд Н. Ж. проголошуємо в іншому місці.

Окружна Рада США, Шикаго	50.00
Від. 1 Нью Йорк	20.00
" 14 Гюстон	25.00
" 17 Маямі	50.00
" 23 Дітройт	35.00
" 29 Шикаго	5.00
" 33 Клівленд	10.00
" 43 Філадельфія	55.00
" 44 Філадельфія	50.00
" 48 Філадельфія	20.00
" 50 Анн Арбор	50.00
" 52 Філадельфія	5.00
" 54 Вілмінгтон	50.00
" 55 Лос Анджелес	50.00
" 57 Ютіка	10.00
" 60 Клівленд	10.00
" 63 Дітройт	25.00
" 67 Перт Амбой	50.00
" 70 Пассейк	100.00
" 74 Шикаго (збірка)	15.00
" 81 Дітройт	50.00
" 82 Бронкс	10.00
" 90 Філадельфія	50.00
" 91 Бетлегем	50.00
" 99 Вотервліт	50.00
" 100 Картерет	30.00
" 103 Гемстед	50.00

По 20 дол.: Степан Боднар, Ірвінгтон, Гурток Книголюбів, Нью Йорк.

По 15 дол.: Галина Гайдамах, Ірвінгтон, Володимира Полянська, Парма.

По 10 дол.: Наталія Чапленко, Матаван, Марія Барагура й Євгенія Тріска з Нью Йорку, Г. і Л. Галяженки та Стефанія Вірстюк із Дітройту, Тетяна Юзвяк, Арболд, Таня Сливка, Асторія, Артеміда Никорови та О. і В. Шиприкевичі з Філадельфії, Мирослава Зубаль, Віллінгфорд, Анна Наконечна, Ленсінг.

По 8 дол.: Іванна Головата, Кровн Пойнт.

По 6 дол.: Неоніла Кузич і Михайлина Заяць із Шикаго.

По 5 дол.: Емілія Павлюк, Брукгейвен, М. Дзюблик, Бовлінг Грін, Анна Настюк, Юніон, О. Крижанівська, Нью Йорк, Марія Палка, Парма, Елеонора Хом'як, Болтон Лендінг, Євгенія Леськів, Кенілворт, Лідія Лемішка, Балтимор.

По 4 дол.: Сузанна Сиротюк, Наягра Фолс, Надія Бабюк, Рочестер.

По 3 дол.: О. Бойко, Альберта, Люба Шеремета, Марія Кецала і Надія Дзидзан — усі з Шикаго, Наталія Винницька, Вестон, Христина Навроцька, Нью Йорк, Тамара Крижанівська, Клівленд, Іванна Чернига, Блумфілд, Дарія Столярчук і Стефанія Повалячек, Мейплвуд, Марія Юречко, Нью Гейвен, Іван Струк і К. Кучера з Філадельфії, Марія Козак, Судбури, Люба Куць, Едмонтон, Емілія Онишкевич, Ірвінгтон, Марія Франко, Ньюарк, Розалія Крушельницька, Гемтремк, Дарія Ломницька, Вестгемтон, Марія Погорецька, Асторія, Іванна Осідач, Кергонксон, Ірина Чумиловська, Скенектеді, Ліна Басюк, Форест Парк, Олександра Тарнавська, Торонто.

По 2.50 дол.: Соломія Семотюк, Ванкувер.

По 2 дол.: В. Басладинська, Парма, д-р Людмила Починок, Каракас, Марія Гоголь, Шикаго, Клявдія Гош, Філадельфія, Ю. Гробельська, Кенора.

По 1 дол.: Стефанія Борович, Шикаго, Софія Серна, Маямі, Бронислава Ковалів, Дарія Костів і Марія Ржепечька — всі з Нью Йорку, Софія Малиновська, Парма, Ольга Кулинич, Йонкерс, Розалія Білоус, Ірвінгтон, Любов Данилович Нью Гейвен, Марія Хромовська, Амстердам.

МУЗЕЙ США:

Окр. Рада США, Філадельфія	50.00
Від. 14 Гюстон	25.00
" 17 Маямі	50.00
" 18 Пассейк, спільно з 70	
Відділом	450.00
" 43 Філадельфія	100.00
" 44 Філадельфія	50.00
" 48 Філадельфія	15.00
" 50 Анн Арбор	25.00
" 54 Вілмінгтон	25.00

" 55 Лос Анджелес	25.00
" 57 Ютіка	25.00
" 60 Клівленд	50.00
" 63 Дітройт	25.00
" 67 Перт Амбой	25.00
" 70 Пассейк, спільно з 18	
Відділом	450.00
" 74 Шикаго	100.00
" 81 Дітройт	50.00
" 1 Бетлегем	50.00
" 99 Вотервліт	25.00
" 103 Нортгемптон	25.00
Богдан Дудун, збірка	10.00
Д-р В. і У. Білецькі, Акрон	10.00

ФОНД „МАТИ І ДИТИНА“:

Від. 16 Мінеаполіс	30.00
" 22 Шикаго	168.00
" 28 Ньюарк	60.00
" 44 Філадельфія	60.00
" 47 Рочестер	44.00
" 54 Вілмінгтон	69.00
" 63 Дітройт	50.00
" 70 Пассейк	60.00
" 79 Бостон	35.00

С. Соколишин, Асторія
По 3 дол.: Кекилія Дибайло, Плейнфілд, Євдокія Барник, Дітройт, Олена Блавацька, Балтимор.

БІОГРАФІЧНИЙ СЛОВНИК

Від. 74 Шикаго	50.00
----------------	-------

З подякою

Ольга Муссаковська, секретарка
Ірина Качанівська, касієрка

З НАГОДИ ГРАДУАЦІЇ

подаруйте

ДОЦІ або СИНОВІ

„Дух Полум'я“

Лесі Українки

англійською мовою

у перекладі Персіфалія Канди

з передмовою К. Мамлінга

Ціна \$5.00

Замовляти в Централі США

Пам'ятайте про Запасовий Фонд „Нашого Життя“!